

K. H. SCHEER

Velký malý muž

Knihovnička Pěny Rhodan 169

Přeložila Anna Štorkánová

Nyní mám čas - spoustu času. Na pancéřovanou vpust' našeho tajného opěrného bodu doléhají horké vlny oceánu, který se nepodobá ničemu, co znám ze své domovské planety Sigy nebo z kolébky lidstva - Země,

Vědci a technici mého národa rozdělili podmořské jeskyně do nesčetných oddělených prostor. K tomu, aby v nich mohlo pět Pozemšťanů dýchat, musíme využít energie středně velkého fúzního reaktoru. Tito obři spotřebují neuvěřitelné množství kyslíku, který získáváme elektrolytickým rozkladem vody.

Já jsem si rezervoval obzvlášť velkou část pracovního prostoru.

Nikdo, ani já, neví, co přinesou budoucí dny a noci.

Rozkazy Administrátora byly jednoznačné: na našem opěrném bodu máme čekat tak dlouho, dokud neobdržíme další pokyny. Proto mám čas napsat hlášení.

Od svého posledního nasazení jsem neměl příležitost spojit se se svými pozemskými přáteli, a tak ani nevím, zda na Zemi dorazilo moje vypravování o událostech v barbarském světě Eysal.

Raději bych se měl představit, i když se domnívám, že mě znáte.

Lord-admirál Atlan, můj nejvyšší nadřízený a zároveň vrchní velitel USO, mi slíbil, že mou reportáž nechá vytisknout a postará se o její dopravení na Zemi.

O nás Sigancích se říká, že jsme velmi svědomitý národ. Připomínám to jen proto, abyste si uvědomili, kdo k vám hovoří.

Vystavuji se tím nebezpečí, že si poněkud zneprátelím ty, kteří mě dobře znají, ale na druhé straně si říkám, že připomínání může vadit jen všedním typům. Já, major Lemy Danger, specialista USO, všední rozhodně nejsem.

Navzdory různým rušivým zvukům v našem opěrném bodu slyším naprosto zřetelně těžké oddechování pozemských obrů. Naši lékaři jim dali nesčetné injekce s léky, stabilizujícími a posilujícími jejich oběhový systém. Museli ovšem použít strojního pohonu injekčních

stříkaček.

Tomu porozumíte teprve poté, kdy vezmete na vědomí, že se svou výškou 22,21 centimetru jsem největším mužem z dvousetčlenné posádky siganského křižníku Luvinno.

Přesto se o Pozemšťany velmi pečlivě staráme a posměch těchto obrů se nás bolestně dotýká. Nechápu proč se musejí tak urážlivě smát, když si Siganci přistaví žebřík, aby mohli vpíchnout injekci do Pozemšťanova stehna. Já na tom nevidím nic směšného.

My Siganci jsme prostě nejmenším národem Galaxie, ačkoliv pocházíme z docela normálních Pozemšťanů, kteří v roce 2003 osídlili překrásnou planetu Siga v soustavě Gladorovy hvězdy. Nyní se píše rok 2327. Od kolonizace uplynulo 324 let podle pozemského času a potomci galaktických vystěhovalců jsou s každou další generací menší.

Proč tomu tak je, to dosud nikdo nevyzkoumal. My snášíme proces neustálého zmenšování s pobavenou lhostejností. Co na tom, že jsou novorozenci stále menší? Můj milovaný syn -je mu teprve několik měsíců - je velký jako náprstek, používaný na Zemi. Moje žena i já se o něj staráme s láskou a péčí, i když víme, že nedoroste ani tří centimetrů. Moje vnoučata budou Pozemšťané pravděpodobně hledat s lupou v ruce.

A přesto jsme lidé! Jsme hrdí na to, že pocházíme z pozemských předků, a za žádných okolností si nedáme upřít označení „člověk“.

Na tomto místě musím připomenout, že se rozzuřím, pokud si někdo dovolí upírat mi lidství. Už několik Pozemšťanů jsem svou laserovou zbraní zasáhl .do palce a způsobil jim ošklivé popáleniny, abych dokázal, jak jsem nebezpečný.

Ostatně, jsem poměrně známý. Na své planetě patřím k nejsilnějším mužům poslední generace. Průměrná délka života je u nás osm až devět set let a mně je nyní třiadevadesát.

Pochopitelně, že před mudrci našeho úctyhodného národa platím za mladíka, který v jejich přítomnosti musí mlčet, ale na druhou stranu mi nikdo nemůže upřít, že jsem první Siganec, který byl samotným Lordem-admirálem Atlanem vybrán, aby navštěvoval akademii USO.

Titul specialista znamená mnohem víc než jen vojenskou hodnost. To ovšem pochopíte až během mého vypravování a ani to nebudu muset nijak zvlášť vysvětlovat.

Pokud mám být upřímný, musím přiznat, že není nijak jednoduché vyjít s pozemskými obry. Já jim jsem přátelsky nakloněn a snažím se s nimi jednat srdečně a velkoryse. Tím víc se mě dotýká, když nějaký hlupák, a takoví se najdou všude, pochybuje o mých schopnostech a vysmívá se mi.

Při vši skromnosti vám musím sdělit, že jsem nejen nejlépe vy-
cvičeným specialistou za poslední desetiletí, ale i mistr všech vah na
planetě Siga. Obojí souvisí s mou výjimečnou velikostí, udivujícím
rozpětím ramen 63,32 milimetrů a váhou 852,18 gramů.

Plukovník Tilta, velitel obrněného křižníku Luvunno, zaklepal na
dveře a požádal o vpuštění. Zdvořile jsem se zvedl a s úsměvem
pohlédl vstříc staršímu důstojníkovi. Jako obvykle jsem se snažil,
aby tento jen 19,11 centimetrů vysoký muž nepocítil, jaký jsem proti
němu obr.

Tiltova zelená plet' hrála všemi barvami, což bylo známkou roz-
rušení. Starostlivě jsem se na něj zadíval a přisunul mu židli.

Apaticky pokýval hlavou a sesunul se na ni.

„Bratře Dangere, jsem nucen si stěžovat," řekl. „Ten ertruský obr, se
kterým se z nepochopitelných důvodů přátelíš, ohrožuje lékařské
osazenstvo mé lodi. Chybělo málo a doktor Albu byl vdechnut, když
se s chvályhodným úsilím pokoušel setřít zcela vyčerpanému
Ertrusanovi pot. S tím se musí něco udělat."

Přikývl jsem. Tohle byla stará písnička. Normální člověk by doktora
Albu, který měří 14 centimetrů, nikdy nemohl vdechnout. To se
může stát jen takovému gigantovi, jako je Melbar Kasom,
přizpůsobený životnímu prostředí na planetě Ertrus, kde přitažlivost
činí 3,4 g.

Pokusil jsem se velitele uklidnit, slíbil, že s Kasomem promluvím a
zdvořile ho vypoklonkoval. Pak jsem se znovu posadil za svůj
improvizovaný psací stůl.

Melbar Kasom! Kolos, na jehož dlaň by se pohodlně vešlo deset
silných mužů jako já, je dalším specialistou USO na našem
podmořském opěrném bodu. Nedovedete si představit, s jakou
námahou jsme ho dostávali přes vpust'! Kasom při tom musel tropit
všemožnou neplechu, což přesně odpovídá jeho primitivnímu
založení.

Tak například se pokoušel odkopnout naši loď od kotvy a svrhnout ji
do mořských hlubin. Ještě teď před sebou vidím jeho opovržlivé
stažené rty - pravé hory masa. Ten zloduch, vysoký 2,51 metru a

skoro stejně široký, se později opovážil tvrdit, že naši loď, ve skutečnosti obrněný křižník, považoval za úlomky korálů! Hned mi bylo jasné, že s tím Ertrusanem budou jen problémy. Jeho nafoukanost považuji za nehodnou člověka a citovou výchovu za zcela nedostatečnou.

Jsem Kasomovým nadřízeným a při nejbližší příležitosti ho postavím do pozoru a spustím na něj velitelským tónem tak, že se bude třást strachem.

Rozhodl jsem se poslat Lordu-admirálovi zakódovanou zprávu.

Atlan ještě nebyl informován o výsledcích naší mise.

Vedle spustil generátor o výkonu dvaceti megawattů, který je dvakrát tak velký jako já. K vysílání na velkou dálku je to velmi málo, ale na vyšší výkon nemůžeme přejít kvůli nebezpečí, že budeme lokalizováni.

Zvedl jsem se a zamkl svůj rukopis do psacího stolu. Před průhlednou stěnou, která nás odděluje od oceánu, se prohánějí podmořské nestvůry, plavou kolem, nebo narážejí do pancéřované fólie tak, že se celá chvěje.

Vešel jsem do radiostanice. Obsluha vyskočila a postavila se do pozoru. Pohlédl jsem na ně ze své výšky a zkontroloval znění připraveného hlášení, které mělo být zakódováno.

Opět jsem si uvědomil svou odpovědnost velitele našeho opěrného bodu a musel jsem myslet na slova Perryho Rhodana, pronesená při rozkazu k našemu nasazení, které prý může rozhodnout o bytí či nebytí lidstva.

Zpočátku jsem tuto formulaci vzal na vědomí s nevěřicným úsměvem, i když jsem věděl, že tento úctyhodný Pozemšťan nikdy nepřehání. Netrvalo dlouho a ověřil jsem si, že Administrátor spíše ubíral než přidával. Opravdu šlo o existenci lidstva. Službu konajícímu spojovacímu důstojníkovi jsem oznámil, že za patnáct minut dojde k vysílání a šel se podívat do ložnice Pozemšťanů.

Čtyři nešťastníci byli Ertrusanem zatlačeni do rohu a lékaři si museli nasadit ochranná sluchátka, jinak by jeho hlasitým chrápáním přišli o sluch. Přitiskl jsem si dlaně na uši a poté, co jsem se marně pokoušel vytrhnout Kasoma ze spánku, jsem se vzdálil.

Doktor Albu šel za mnou a teprve když zavřel přepážku, stáhl si z uší sluchátka. Jeho vlasy - stejně hebké a nadýchané jako moje - byly mokré potem.

„Dám tě vystřídat," řekl jsem mu. „Už by ses nikdy neměl pokoušet

otírat pot Ertrusanům."

Albu vyčerpaně přikývl. Nedávno mu bylo 51 let a přesně před dvanácti měsíci dosáhl plnoletosti. S mladíky jako je on se musí jednat velmi obezřetně.

Vrátil jsem se zpátky do svého příbytku. Jako velitel opěrného bodu mám opravdu hodně co dělat. Problematické je rovněž zásobování obrů potravinami. Pravděpodobně budu muset poslat několik zkušených mužů na rybolov. Melbar Kasom má při své váze 16,3 centu denní spotřebu třicet tisíc kalorií. Samotné koncentráty na to nestačí. Konečně já znám nejlíp apetit tohoto specialisty, o kterém se říká, že je schopen vyžrat celé USO.

„Cvičný poplach, všichni muži na svá místa, cvičný poplach!"

Dunivý hlas zaznívající z reproduktorů mě zasáhl jako rána kyjem.

Vyskočil jsem z nafukovací matrace, přitiskl si dlaně na uši a zmateně se rozhlédl. Burácení umlklo, ale chvíli mi trvalo, než jsem zase normálně slyšel. Kdosi utíkal kolem mého provizorního obydlí, které jsem si zřídil v koutě výpočetního střediska.

Místnost byla prázdná, aparatury vypnuté. Rozběhly se teprve tehdy, když centrála kvůli přetížení přepnula na záložní přístroje.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo 12,46 desátého července roku 2327 standardního času. Hlášení z reproduktorů se ozvalo ještě jednou.

Odkašlal jsem si, ze svého zavazadla vytáhl zrcadlo a zkontroloval svou statnou postavu. Uniforma seděla naprosto bezvadně. Muži mého národa si potrpí na úpravnost; když už je člověk tak malý, že ho nerozumní lidé neustále častují nevkusnými žerty, musí dbát aspoň o svůj zevnějšek, aby nezavdával podněty k výtčům.

Mým zavazadlem je ostatně pouze jediná taška. Kromě elegantní vycházkové uniformy, kterou jsem měl na sobě ve chvíli překotného odjezdu, a nezbytných maličkostí, nemám docela nic. Vypustil jsem vzduch ze své matrace, protáhl se a se zamrazením si představil dlouhou cestu, která je přede mnou.

Tajná kosmická stanice ESS-1 byla vybudována z kulové buňky bojové lodi. Pochází ještě z pozůstalosti arkonidských dobyvatelů a už se nehodila pro aktivní nasazení. Admirál Atlan ji dal k dispozici poté, co byla kompletně přestavěna, ale její gigantické rozměry se tím nijak nezmenšily.

Dokonce i urostlí Pozemšťané si stěžovali, když měli pěšky

procházet lodí, která má v průměru osm set metrů. Při rekonstrukci byly zrušeny mnohé výtahy a pohyblivé pásy a pro mě znamenala cesta do velitelského prostoru nejméně hodinu chůze. Kromě toho jsem se musel mít neustále na pozoru, aby mě nějaký nešika nezašlápl.

Raději jsem vytáhl svou impulzní zbraň, nastavil ji na nejslabší stupeň a odjistil. Možná ji budu muset použít, pokud nechci, aby mě potkal smutný osud červa, který si našel místo posledního odpočinku pod podrážkou Pozemšťana. Tím pochopitelně nechci říct, že bych se považoval za červa! Koneckonců měřím 22,21 centimetrů a vážím téměř kilogram! Velmi by se mě dotklo, kdybyste specialistu Lemyho Danglera srovnávali s nímou tváří.

Dunění reaktoru stoupalo, a to znamenalo, že transmitter je v provozu. Tady musím vysvětlit, že naše stanice nazvaná ESS-1 není nic jiného, než létající vysílací a přijímací centrála hyperenergetického dopravníku.

K zabudování obřího akonského transmitteru bylo nutné odříznout horní polokouli lodi; střílny byly odstraněny úplně, aby se získalo místo na nové přístroje. Tím došlo k tomu, že sloupky obloukového transmitteru jsou umístěny v hale, vysoké asi dvě stě a široké tři sta metrů, přímo nad velitelským prostorem.

Hluk strojů nepříjemně útočí na můj sluch. Siganec s ochrannými sluchátky vypadá jako pozemská krysa s obvazem kolem hlavy - alespoň tak to tvrdí jeden desátník z posádky. Když jsem to slyšel poprvé, zbledl jsem, ale jsem soudný natolik, že jsem si ověřil pravdivost tohoto výroku pohledem do zrcadla. Musím připustit, že při troše fantazie je toto srovnání s primitivním tvorem celkem na místě. Říkám to upřímně, ale s hořkým vědomím, jak těžko se žije muži mého druhu.

Rozhodl jsem se nenasadit si ochranná sluchátka. Raději budu snášet bolest ušních bubínků, než abych byl srovnáván s pozemskou krysou.

Právě jsem chtěl použít, speciální přídavný otvírač pancéřované přepážky - na normální nedosáhnou - když se na obrazovce v pozadí výpočetního střediska objevil obličej mého nejvyššího nadřízeného. „Majore Dangere, jste ještě ve svém příbytku?“

Okamžitě jsem zaujal vojenský postoj, pozdravil a řekl: „Ano, pane!“

Atlanův hubený obličej mě vždycky fascinoval. Jeho narudlé oči

viděly věci, nepochopitelné ostatním smrtelníkům. Zmocnilo se mě vzrušení. Atlan byl jedním z Nesmrtelných, kteří nosili buněčný aktivátor a bylo mu už deset tisíc let. Ostatní muži, kteří měli obdržet aktivátor, museli nejprve dokázat, že budou schopni vyrovnat se s enormní zátěží, kterou s sebou přináší vědomí o udržování bytí.

„Hallo, Lemy, jste u počítače?“ zaznělo z reproduktoru.

Uvědomil jsem si, že má odpověď nebyla slyšet. Jak zahanbující!

Člověk aby pomalu pohrdal sám sebou. Otočil jsem se k mikrofonu a zařval z plných plic: „Ano, pane, stojím u dveří!“

„Ach, slyšel jsem vás už poprvé, ale nerozuměl jsem. Cítíte se dobře?“

Lidé normálních rozměrů ani nemohou pochopit, jak jsou podobné poznámky skličující. Atlan mě jistě nechtěl urazit a bez postranního úmyslu se ptal po mém zdravotním stavu.

Rozběhl jsem se, abych se dostal co nejbližší k mikrofonu. Poháněl mě obvyklý strach z toho, že bude zpochybněno moje lidství.

Kdybych měl aspoň zvukný hlas!

Po běhu na deset metrů, ve kterém jsem jistě-překročil siganský rekord, jsem se zastavil těsně pod monitorem. Atlan nakrčil čelo a odkašlal si. Viděl jsem vrásky kolem jeho očí a cítil, jak se snaží potlačit veselí.

Ještě jednou jsem se předpisově hlásil a mohu vás ujistit, že stejně dokonalý postoj by Pozemšťan po běhu na střední trati, tak rychle nezaujal.

„Asi jste už byl napůl venku,“ prohlásil velitel a moje úcta k němu ještě stoupla. Rada lidí, dokonce ani vládnoucí osobnosti Spojeného Impéria a Galaktické Aliance nevědí, jaký je bývalý Imperátor Arkonidanů úctyhodný a charakterní člověk. Kdo jiný kromě Atlana by se dokázal vzdát jedinečné pozice pána nad tisíci světy a slunečními soustavami jen proto, že podle jeho mínění už jeho osudem zkoušenému lidu není pomoci? Jiným by to bylo lhotejné.

„Ne, pane, byl jsem ještě uvnitř,“ řekl jsem po pravdě a zastyděl se, „ale vy jste nemohl slyšet můj slabý hlas.“

Atlan jen přikývl. „Nemyslete na to, můj malý příteli. Vaše kvality jsou jiného druhu. Chtěl jsem vás poprosit, abyste se odebral do velitelského prostoru. Křižník Luvinnu přistane za několik okamžiků. -Byl bych rád, kdybyste osobně promluvil s posádkou. Dematerializace a opětné zhmotnění představuje pro muže enormní

zátěž. Pošlu vám robota, který vás dopraví do haly k transmitteru. Prosím vás, abyste toto opatření považoval za službu a nikoliv za urážku." „Jistě, pane, děkuji vám."

Všiml si, jak velmi si ho vážím? Ano, určitě to viděl. Víte, když se Atlan usměje, je to pro mě jako závan tepla. Lidé malého vzrůstu jsou patrně zvlášť vděční za slušné zacházení - věřím, že mi rozumíte. Pozemští obři snad taky nejsou tak necitliví.

Atlan vypnul spojení. Rychle jsem si sbalil svoje věci a po necelých pěti minutách se objevil robot. Museí si pospíšet.

Bylo to něco na způsob stewarda. Robot se naklonil a zdvořile pravil: „Mám tu čest se specialistou, panem majorem Lemym Dangerem?"

Odkáslal jsem si a přikývl. Mám rád lidi i automaty s uhlazenými způsoby a nesnáším věčné nadávky a klení valné většiny mužů. Nechápu, proč se akademicky vzdělaní lidé uchylují k silným výrazům, a tvrdím, že se to nesluší.

„Abychom to zjednodušili, vezmi mě do ruky," prohlásil jsem velkoryse. „Jen mě příliš netiskni."

Robot mě uchopil tak jemně, že horní polovina mého těla vyčnívala z jeho dlaně. Mou tašku vzal mezi dva prsty druhé ruky a problém dlouhé cesty byl vyřešen.

Robot uháněl dlouhými kroky pustými chodbami ESS-1. Posádka nebyla nijak velká. Poté, co bývalá bitevní loď dorazila k opěrnému bodu Lyso, zůstalo na palubě jen několik lidí. To se teď mělo změnit a z toho se dalo usuzovat, že stanice je patrně ohrožena. Průvan chladil mé tváře, rozpálené vzrušením. Velitel lodi Lu-vinno byl můj dávný přítel, vynikající kosmonaut a fyzik Tilta, který mi usnadňoval i moje poslední nasazení.

Těšil jsem se na setkání s ním i se dvěma stovkami mužů mého národa, kterým byl svěřen důležitý úkol. Jak je důležitý, to jsme v této chvíli nevěděli.

Robot musel počkat před bezpečnostními dveřmi a opět se za to zdvořile omluvil. Během čekání mi prolétly hlavou události posledních měsíců.

Stále ještě jsem si vyčítal nepřesnou střelbu v podzemní pevnosti na Eysalu. Nedopatřením jsem zasáhl buněčný aktivátor, který jsem měl odejmout zločinci. Vyzařování z poškozeného přístroje vyvolalo tajemnou reakci, která by patrně probíhala už před staletími, kdyby se v důsledku selhání spínače nepřerušila. Tehdy došlo k pověstnému

gravitačnímu šoku, v jehož důsledku se na mnoha světech nesmírně rozšířily takzvané kovobylky. Rozmnožují se dělením a v krátkém čase jich byly miliardy.

Kovobylky vyžraly celé světy a při dělení vylučovaly zvláštní substanci, kterou pozemští vědci nazvali molekulárně katalytickým extraktem, zkráceně molkek. Teď už víme, že molkek nemá nic společného s molekulární katalytickou reakcí, ale to nehraje žádnou roli. Jméno zůstalo, i když jde o nepřesné označení.

Z tohoto molkexu povstali jakousi prozatím nepochopitelnou metamorfózou obrovští živočichové, kteří vypadají jako kovobylky, jen s tím rozdílem, že jsou dlouzí přes dvacet metrů. Těmto příšerám se říká červouni. Jde o vysoce inteligentní tvory, kteří už po tisíciletí žijí v područí národa, jež symbolicky označují pojmem „bozi“.

Teprve během posledních měsíců a týdnů se podařilo v těchto tak zvaných bozích objevit zástupce až dosud neznámého národa, který se díky nebylé plodnosti dopouští strašlivých zločinů.

Bluesané, jak byli nazváni podle namodralé kůže, přivádějí po relativně krátkém těhotenství na svět najednou sedm až osm novorozenců, a proto nás nemůže udivovat, že se tak rychle rozšířili. Nám lidem se až zatajil dech, když jsme objevili, jak nemilosrdně si Bluesané na kolonizovaných planetách počínají. Nespokojují se s tím, že si veškerý inteligentní život zařadí do svých společenských struktur, Člověk by dokonce rozuměl i jisté formě otroctví, ale rozhodně ne zcela nemilosrdnému vymýcení, k jakému došlo ve všech známých případech kolonizace kterékoliv planety.

Etika Bluesanů je nepochopitelná. Po objevu molkexu a červounů následovalo nutně objevení tak zvaného Druhého Impéria pod panstvím Bluesanů, kteří pocházejí z páté planety Verthovy soustavy. Tato planeta se jmenuje Gatas a až dosud na ní nestanula noha Pozemšťana.

Ostatně o poloze této planety jsme se dozvěděli bližší údaje až tehdy, kdy se několika až Šíleně odvážným Pozemšťanům podařilo přistát na jedné ze ztročených planet, kde se jim dostaly do rukou příslušné podklady.

Tato data byla ověřena pomocí nového superpočítače, umístěného na Měsíci u planety Žerně. Během velmi krátké doby se Pěny Rhodan dozvěděl, kde má hledat prapůvod Bluesanů.

Na základě získaných poznatků byla upravena tajná stanice ESS-1, což je zkratka pro Easí Šidě Station číslo 1, a za nejpřísnějších

bezpečnostních opatření vyslána k neobydlené sluneční soustavě. Hvězda typu „červený trpaslík“ jménem Lyso má jen dvě planety, obě pokryté neobyvatelnými zaledněnými pustinami, které nelákaly ke kolonizaci ani Pozemšťany, ani Bluesany. ESS-1 krouží kolem planety, vzdálené od svého slunce, na velmi nízké oběžné dráze, která znemožňuje její objevení na dálku. Planeta se jmenuje Griez. Tímto byl vytvořen první opěrný bod lidstva na východní straně Galaxie v bezprostřední blízkosti sféry vlivu Bluesanů.

(
Tajemné obří slunce Verth je od ESS-1 vzdáleno jen 9 842 světelných let, což je ideální vzdálenost pro všechna myslitelná spojení. Perry Rhodan dal této stanici úlohu spojky mezi zvláštními oddíly a lidmi ovládanými úseky Mléčné dráhy. V intencích tohoto plánu byla asi před čtyřmi týdny vyslána další loď. Velitel obrněného křižníku Tristan, kterým byl plukovník Mos Hakru, obdržel rozkaz dostat se pokud možno nepozorovaně na čtrnáctou planetu Verthovy hvězdy, loď zde co nejlépe zamaskovat a spojit se s ESS-1. Podnik se rozběhl až po nebývalých těžkostech. Mos Hakru schoval Tristana v ledovém příkrovu, silném několik kilometrů, a dal rozkaz k navázání spojení s ESS-1.

To se sice podařilo, ale Tristan byl navzdory zamaskování a přístrojům, znemožňujícím vyhledání v prostoru, objeven a zničen. Čtyřicet osm vědců a vojáků, mezi nimi i specialista USO Mel-bar Kasom, padli do zajetí. Dozvěděli jsme se to jen díky tomu, že se jednomu členu posádky Tristana na poslední chvíli podařilo odeslat hlášení.

Atlan měl podezření, že Tristan byl objeven jen díky tomu, že molkexové opláštění cizí vesmírné lodi nějak zareagovalo na vyzařování a šokové vlny obřího transmiteru. Tuto teorii nikdo nevyvrátil, naopak - denně se stávala realističtější. „Ještě minutu, pane,“ řekl robot.

Vytrhl jsem se ze zadumání a nepřítomně přikývl. Pořád jsem musel myslet na molkex. Perry Rhodan označil tuto látku za nejtajemnější substanci celé Galaxie. Jeho výrok byl bezpochyby oprávněný. Z této suroviny byly vyráběny pancéřové pláště vesmírných plavidel Bluesanů. Příslušníci flotily Impéria dobře věděli, že je zcela zbytečné pokoušet se proniknout do lodi, chráněné molkexovým opláštěním. Zklamaly dokonce i obávané energetické zbraně Posbiů. Když Bluesané odhalili neuvěřitelné obranné účinky molkexu, z

praktických důvodů rezignovali na vývoj a výrobu útočných zbraní a ve zbrojní technice jsou daleko za námi. Plně se spolehli na surovinu, která po dosud' neznámém způsobu zpracování reaguje na zasažení laserové nebo atomové zbraně jako suchá houba na kapku vody. My musíme přijít na to, jak se molkex zpracovává, na co reaguje a jak by jej bylo možné zničit.

Prvním úkolem ovšem je osvobodit osmačtyřicet zajatců z moci Bluesanů. Jsou to vůbec první Pozemšťané, kteří padli cizincům do rukou, a mohli by podat velké množství informací.

Z hlediska taktiky a strategie bylo ovšem nezbytné, aby se o nás cizinci dozvěděli pokud možno co nejméně. Kdyby vyšlo najevo, jaká je - díky neustálým vnitřním mocenským bojům - skutečná síla Impéria, mohlo by to znamenat soumrak lidstva.

Bluesané nesporně neměli potřebu navazovat kontakty s ostatními inteligentními bytostmi. O tom svědčilo už ono nutkání zničit každý nově objevený národ. Až doposud se navzdory bezmeznému úsilí nepodařilo přimět Bluesany k vyjednávání. Po pravdě řečeno jsme i my mohli zajmout pár důstojníků a

vědců, ale z toho bychom nic neměli. Odbojové skupiny, které existují i u Bluesanů, byly pro naše účely zcela neupotřebitelné.

Zajímavou zkušenost má za sebou komando, kterému se jen s nasazením životů podařilo opustit obsazenou planetu. Jeden vězeň jim řekl, že se na své domovské planetě zoufale snažili svrhnout nadvládu Bluesanů. Když se ovšem členové komanda pokusili využít jeho nenávisti k utlačovatelům ve svůj prospěch, zcela nečekaně narazili na jednotný odpor všech Bluesanů. Jsou schopni bojovat proti sobě na život a na smrt, ale jakmile se do věci zamíchá cizinec, jsou okamžitě zajedno.

Toto poznání bylo jedním z důvodů, proč Perry Rhodan poslal do Verthovy soustavy Tristana a kvůli spojení s ním dal instalovat ESS-1.

Prudký závan vzduchu mě vyrušil z přemítání a v duchu jsem se vrátil k molkexu. Tento materiál je skutečně jedinečný. Slyšel jsem názor, že se jedná o modifikovanou součást superbytosti, známé pod pojmem Suprahet. Odkud tato bytost pochází, není jasné. S molkexem souvisejí i červouni a z toho se dá usuzovat, že má i biologické vlastnosti. Chytří lidé tvrdí, že tento materiál lze patrně zničit docela jednoduše, tak směšně prostě, že na to nikdo nepřijde. Muži z posádky ESS-1 o tom mluvili taky a navrhli, aby se použila

bomba s hlavicí plněnou rybím tukem. Tento žert měl hořce pravdivý podtext: až dosud se nenašlo nic, co by s molkekem pohnulo. Tato látka, kterou nedokáže opracovat žádný nástroj a nezničí ji sebevýkonnější zbraň, je-záhadou všech záhad.

Bezpečnostní dveře se otevřely. Průsvitná stěna oddělovala obrovskou halu s transmitterem od velitelské místnosti, kde jsem okamžitě uviděl Atlana a vedle něj plukovníka Joea Nomerse, velitele ESS-1. Ostatní muži pro mě nebyli důležití, protože mi ani nemohli udílet rozkazy, ani říct cokoliiv zajímavého. Patřili k odborné obsluze spojového pracoviště.

V místnosti byl podivný klid. Průhledná stěna byla opatřena dokonalou zvukotěsnou izolací. Ve chvíli, kdy jsem vstoupil, se sloupy transmitteru zbarvily sytou červení. Sám přístroj se podobá obloukovité bráně o výšce asi sto metrů a poloviční šíři. V prostoru před ním byla modročerná mlhovina aktivizovaného hyperpole, ve kterém žádné tělo nemůže zůstat v původním tvaru. Bud' to je rozloženo a vyzářeno, nebo přijato a opět materializováno.

Ještě nikdy jsem nezažil selhání tohoto přístroje. Arkonidané používali tuto techniku už před třemi tisíci lety, a od nich ji převzali lidé.

Můj robot prošel místností, zastavil se před Atlanem a co se stalo pak, mě hluboce ponížilo.

„Tady je specialista major Lemy Danger, pane,“ řekl stroj a podal mě Lorduadmirálovi jako zralou švestku. Bránil jsem se všemi silami, ale na robota to nijak nezapůsobilo. Plukovník Nomers, silný podsaditý muž s holou hlavou a tenkými namodralými rty, se rozkašlal a viditelně se snažil opanovat.

Vzteky jsem zezelenal a zařval na robota: „Pusť mě, ty nemehlo!“ Příčilo se mi být podáván pod nos nejvyššího velitele. Nemyslíci robot se zachoval podle mého příkazu, otevřel dlaň a tím započal pád z výšky asi metr padesát.

Pád jsem zvládl, přešel do kotoulu a okamžitě se napřímil. Kdybych neměl sportem vypracované tělo, kdoví, jak by to dopadlo. Vrhhl jsem na robota zuřivý pohled, ale ten nezareagoval. Na závěr jsem si musel vyhledat úkryt pod Nomersovým nohama, aby mě robot na odchodu nezašlápl.

Opřel jsem si bolavá záda a zadíval se k průsvitné pancéřované stěně. Modročerná mlhovina silového pole se začínala vlnit a o chvíli později se z ní vydělilo stříbrné lesknoucí se těleso a zůstalo ležet za

červenou linií, oddělující bezpečnostní zónu.

Podle obrysů jsem poznal těžký křižník Luvinno. Obří plavidlo o průměru šesti metrů bylo stabilizační automatikou nadzvednuto a vzápětí postaveno na opery. Pro Tiltu bylo jistě deprimující překonávat prostor a čas tímto způsobem. Věděl jsem, že Luvinno přibyl rovnou z Arkonu III.

Zdravotní stav mužů musel být značně oslabený. My Siganci máme velmi citlivou nervovou soustavu a oběhový systém se nevyznačuje touž odolností, jakou mají pozemští obři. Pokud bylo i přes tyto obtíže použito transmiteru, bylo patrně opravdu naspěch.

Když transmitter znovu zaduněl a z rematerializačního silového pole vykročil Perry Rhodan s několika důstojníky, bylo mi jasné, že udeřila naše hodina.

Pozemští technici pozvedli za pomoci přenosného antigravu pancéřovaný křižník Luvinno, jako by se jednalo o trochu těžší bednu. Snad si dovedete představit, jak jsem se cítil. Tilta byl na svou loď tak hrdý!

Nakonec jsem se utěšil myšlenkou na zbrojní arzenál Luvinna. Je pravda, že naše laserová děla nebyla větší než zbraně pozemských bojových robotů, ale přesto byla schopná zničit celé světy. My, nejschopnější mikrotechnici celé Galaxie, umíme dokonale zacházet s atomem. Naše bomby uvolňují energii o síle pěti set megatun TNT, a to už něco znamená!

Dunění transmiteru zamklo. Perry Rhodan mě zvedl, postavil na jeden z řídicích pultů a ťukl mě ukazováčkem do hrudi. „Jak se máte, můj milý malý příteli?“

Usmál jsem se a setřásl ten obrovský prst, který jsem ani nedokázal obemknout. Perryho slova mi udělala radost. Když váni taková osobnost řekne příteli, a dokonce milý příteli, je to radost, kterou lze sotva popsat slovy.

• Už o půl hodiny později začala porada. Ještě před ní se prostřednictvím rádia ohlásil Tilta. Lékaři se zabývali posádkou. Dematerializace je pro muže mého národa jen obtížně snesitelná a mnoho členů posádky bylo v bezvědomí. Přesto, že věděli co je čeká, se okamžitě vydali na cestu, když je Perry Rhodan potřeboval. Rhodanův hubený obličej vyplnil celou obrazovku. Uvědomil jsem si, že se sobě podobáme stále víc, a kladl si otázku, zda to není působením buněčného aktivátoru. Já, Lordadmirál Atlan, a Perry Rhodan jsme vypadali málem jako bratři.

S) Jak jsi na tom, Arkonidane?" zeptal se. „Důstojníci z tvého štábu tě měli raději zabalit do vaty. Jsi vyčerpaný?"

Mávl jsem rukou. „Přehánějí, ale ti tvoji nejsou o nic lepší. Kdyby je člověk poslouchal, musel by si myslet, že proděláváš jednu nervovou krizi za druhou."

Pozemšťan se usmál. Porozuměli jsme si i beze slov. Je dobré mít takového přítele, i když oba máme víc přátel, než bychom si mysleli. Náklonnost a úctu mužů z národů Galaxie cítíme až ve chvílích, kdy nastanou těžkosti. Je to obrovská vzpruha.

„Jestlipak si vzpomínáš na naše první setkání?" zeptal jsem se.

„To byly časy," vzdychl si a v očích se mu objevil zasněný výraz.

„Myslím, že jsem tě původně chtěl zabít, protože jsem měl dojem, že představuješ nebezpečí pro Zemi. Pak jsem se rozhodl posadit tě pod zámek."

„Ani já jsem tě nedokázal zabít. Není to divné?"

„Spříznění duší, Arkonidane," usmál se pobaveně. „Pro člověka tehdejší doby nebylo snadné srovnávat se s cizí inteligencí."

„Hodně jste se naučili," přikývl jsem. „Když pomyslím na pozemský středověk, běhá mi mráz po zádech. Dost se vzpomínkami! Co říkáš nasazení siganského křižníku?"

„Veirni si vážím tohoto národa a tvůj malý specialista je třída. Schopný, inteligentní a statečný mužiček, který velice trpí svými komplexy."

„Právě se ho pokouším psychicky posílit. Domnívám se, že mu můžeme svěřit poslání. Máš námitky?"

„Vůbec ne. Oba víme, že přistání ve Verthově soustavě je po zničení Tristana nemožné. Protivník je na stráži. Pokud se vůbec někomu může podařit proniknout k Bluesanům, pak jsou to Siganci pod Dangerovým velením." „Souhlasím. Chytáme se pověstného stébla. Přesto mi není při

jemná myšlenka stavět ty maličké lidi před takové problémy. Připadá mi to nezodpovědné."

„Kdybychom jim ten úkol nesvěřili, pak bychom je smrtelně urazili," řekl jsem. „Mezi národy, vzešlými z Pozemšťanů, se sotva najde někdo tak spolehlivý. Pokud jim projevíš důvěru, udělají všechno, co bude v jejich silách."

„Právě, Arkonidane! Mně ty síly připadají příliš skrovné."

„Postav se jednou před jejich laserové dělo," odpověděl jsem.

„Nevyšel bys z údivu. Kdo podceňuje malé, nezaslouží si být na-

zýván velkým. Tvoji mutanti jsou v akci?"

„Ano. Musíme si pospíšet. Konec." Okamžitě vypnul a já jsem pochopil, že je rozrušen na nejvyšší míru.

Oblékl jsem si lehký skafandr a s plukovníkem Nomersem došel k přepážce, vedoucí k malé spojovací lodi. Když se otevřela vnější dvířka, naskytl se mi pohled na planetu trpasličí hvězdy Lyso.

Téměř celé zorné pole vyplňoval nehostinný povrch a světlo vzdáleného slunce se odráželo od ledových polí dál do vesmíru.

Vypadalo to, jako by byl tento svět zalit krví...

To mi připomnělo zajatce a rychle jsem nastoupil do lodi. O půl hodiny později jsem přešel na palubu diskového útvaru, prvního plavidla Bluesanů, které padlo do našich rukou. Jednalo se o obchodní loď, nechráněnou molkekoxovým opláštěním, a osmnáctičlenná posádka byla už čtrnáct dní standardního času pod mimosmyslovým vlivem mutanta Kitaje Išibašiho a Andrého Noira.

Všechny naše naděje se soustředily k této diskové lodi. My, totiž USO a Galaktická tajná služba, jsme vymysleli riskantní plán.

Bluesané museli vědět, že se Pozemšťané zmocnili posádky lodi.

Pokud se tato loď po delší nepřítomnosti objeví ve Verthově soustavě, může to mít jen jeden následek: Bluesané ji nemilosrdně sestřelí.

Na palubě bude ukryt siganský obrněný křižník Luvinno, jehož posádka se pokusí dostat k zajatcům na Gatasu.

Obchodní loď Bluesanů měří ve vodorovné ose 65 a od pólu k pólu 40 metrů. Náklad, vybavení a přístroje nás zajímaly jen

20

okrajově. Pohon plavidla zaostává za naším lineárním a nemůže se mu rovnat ani co do spolehlivosti, ani jednoduchosti. Zbraně nejsou hodné zmínky.

Vešli jsme do centrály s oválnými obrazovkami, které byly všechny v provozu. Kitaj Išibaši vypadal vyčerpaně; vydal mnoho sil, než cizince s modrou kůží telepaticky přiměl sledovat náš plán.

André Noir ho podporoval parapsychickým prohloubením vjemů, které se Išibaši snažil vsugerovat. Již před několika dny se podařilo překrýt centra vůle.

Mutanti si ověřili, že Bluesané reagují velmi citlivě na nadřazené duševní síly. „Udělají přesně to, co jim vnukneme," vysvětloval Rhodan tak chladným a neosobním tónem, až jsem k němu překvapeně vzhlédl. Že by už tento muž uznával, jak škodlivé jsou jeho neustálé ohledy na humanitu? S politikou, jakou praktikoval,

nelze říši ani budovat, ani udržet. Bez jisté tvrdosti se člověk neobejde.

Přistoupil jsem blíže k obrazovce a pozoroval neznámé bytosti, které nehnutě stály před mutanty. Během tisíců let jsem si zvykl na pohled na nejpodivnější tvory a po zkušenostech došel k závěru, že vnější forma nemá nic společného s duchem.

U těchto stvoření jenom vzpřímená těla, krátké nohy a dlouhé ruce vykazovaly jistou podobu s člověkem. Jinak neměli nic společného ani s Pozemšťany, ani s Arkonidany.

Navzdory neúměrně krátkým nohám vypadala těla, pokrytá velmi jemným modrým kožešinovým chmýřím, elegantně a půvabně.

Celkový dojem nijak nenarušovaly ruce se sedmi prsty, z toho třemi palci, spíše hlava.

Byla plochá, podobala se disku o průměru 50 centimetrů a na užší straně měla čtyři elipsovité oči dvě vpředu a dvě vzadu. Otvory pro sluchové vjemy byly sotva viditelné. Tato zvláštní lebka seděla na tenkém, asi dvacet centimetrů dlouhém krku, kterým procházely spoje, vedoucí od mozku k tělu. Bezzubá ústa

s drsným jazykem potravu pouze přijímala, zpracovávána byla v žaludku. Orgány řeči byly na místě, kde má člověk hrtan.

Citový život Bluesanů nám nebyl znám a dokonce se vyskytly pochybnosti, zda jsou vůbec schopni citu v našem slova smyslu.

Přesto jsme u nich objevili neobyčejnou druhovou pýchu, vedoucí až k sebeobětování. Na místě byla obava, jestli naše vměšování nepovede k panické reakci.

Jen neochotně jsem se odvrátil a Rhodan se zeptal: „Není to příliš krásné, že? Loď odstartuje za dvě hodiny. Její posádka je pevně přesvědčena, že udělala špatný obchod. Věří tomu, že mají drahocenné zboží, které se snadno kazí a musí být co nejrychleji dopraveno na trh na Gatasu. Loď bude rematerializovat krátce před čtrnáctou planetou Verthovy soustavy, řízení obdrží příkazy ke korekci a znovu se dostane do meziprostoru. Vyjde z něj asi dvě stě tisíc kilometrů před Gatasem. Je to blízko i daleko zároveň. Až dojde k útoku, musí už být naše loď pod vlivem gravitace planety."

„Prohlédněte si Luvinno, pane!" hlásil jeden důstojník. Zadíval jsem se na obrazovku. Povrch siganského křižníku byl maskován tak, aby po sestřelení lodě Bluesanů vypadal jako úlomek, jako jedna z trosek.

„Vynikající!" prohlásil uznale Rhodan. „Siganci se vyznají ve své

práci. Tuhle věcíčku nemůže nikdo považovat za funkční vesmírné plavidlo."

„Žádný div," dodal jsem suše. „Koho by to napadlo? Tolik fantazie Bluesané nemají."

O několik minut později byl křížník uložen na určené místo v lodi Bluesanů a pozemští technici uskutečnili spojení s řízením lodi. Siganci mohli na svých obrazovkách vidět Bluesany a přesvědčit se, že jsou pod naším vlivem. Mysleli jsme snad na všechno. Jedinou neznámou byla reakce odpovědných činitelů na Gatasu.

Službu konající důstojník ohlásil Lemyho Danglera. Specialista USO si přišel pro poslední rozkazy. Objevil se v úzkostlivě čisté uniformě, s naleštěnými řády a naolejovanými vlasy. Do místnosti vletěl na palubě mikrovrtulníku a přistál na psacím stole. Vystoupil a zaujal služební postoj.

Lemy srazil podpatky tak rázně, že jsme sebou škubli. Mužíček se na nás vítězně podíval. Naklonil jsem se a okamžitě odhalil příčinu. Siganci, trpící komplexem méněcennosti, zabudovali svému specialistovi do bot slepou patronu, která při sražení podpatků bouchla. Stěží jsem skrýval veselí.

Rhodan se naklonil a jeho obličej byl větší než celý Lemy. „Jste připraveni?" zeptal se.

„Ano, pane! Uděláme u těch talířových hlav pořádek."

Rhodan si odkašlal. „Instrukce jsou jednoznačné, majore. Prosím, abyste se od nich neodchylovali. Na vás závisí bytí a nebytí lidstva. Nyní vám toto tvrzení možná připadá přehnané, ale zakrátko se přesvědčíte, jak je pravdivé. Zajatci budou osvobozeni, vy se ponoříte do oceánu a vyčkáte dalších rozkazů. Budete se řídit podle map, zhotovených našimi odborníky. Planeta Gatas je pro nás odhaleným tajemstvím, důležité je nepozorovaně přistát. Mise je přísně tajná."

Po obvyklých ceremoniích Lemy zmizel, ale neodpustil si srazit podpatky a odpálit druhou patronu.

• „Je mi divné," prohlásil jeden z Pozemšťanů, „že ty jejich maličké hlavy ještě dokážou myslet. Člověk by řekl, že při neustálém zmenšování těla musí dojít ke změnám na mozku."

Neodpověděl jsem, protože tento jev nebyl dosud uspokojivě vysvětlen, i když Aras Tostzli tvrdí, že nervová buňka může být zmenšena třeba stokrát, aniž to ohrozí její integritu.

Opustili jsme diskovou loď Bluesanů a na obrazovkách na stanici

ESS-1 pozorovali, jak se posádka probouzí z hypnotického spánku. Ještě nevěděli, že jejich mysli byly ovládnuty mutanty a ve spěchu připravovali loď k odletu. Lemy mi ještě naposledy zavolal, a pak vypnul spojení. Společně s Bluesany zmizel v temnotách.

Strážil jsem se mluvit do vedení lodi. I když jsem byl jmenován velitelem speciálního komanda, neznamenalo to, že je nějaký Lemy Danger oprávněn dávat rozkazy kapitánovi. Mlčel jsem a pozoroval Bluesany, ovlivněné hypnotickou sugescí, kteří tak příčinlivě vykonávali, co jim bylo vnuknuto. Poněkud jsem se styděl za to, že využíváme bezbranných bytostí, ale ve válečném stavu nemají ohledy místo.

Tiltova posádka sestávala z dokonale vycvičených mužů, kteří podle předpisů siganského úřadu pro kosmické lety musejí ovládat nejméně tři odbornosti. I v tomto oboru jsme mnohem dále než Pozemšťané, a taky se nespokojujeme s jednoduchým učením pomocí hypnózy.

„Vynořovací manévry za osm sekund - pokud jsou Bluesané správně naprogramováni,“ ohlásil šéf výpočetního střediska.

Podíval jsem se na monitor lineárního počítače. Čas byl konstantní.

Právě platný systém vztahů nehrál v napůl stabilním meziprostoru žádnou roli. Efekty rozpínání nenastaly. Oproti dávno zastaralým tranzitním pohonům s jejich velkou poruchovostí znamená Kalupův konvertor velký pokrok.

Po osmi sekundách jsme se dostali z meziprostoru. Bluesané měli svou hyperautomatiku naprogramovanou naprosto dokonale. Necítili jsme ani rematerializaci, ani tranzitní šok, jak tomu bývalo ještě před třemi sty lety. Dnes už bylo možné zákony einsteinovského vesmíru tak či onak obcházet.

Čidla přístrojů se zaměřila na záření nejbližší hvězdy, předala je počítači a na obrazovkách se objevil Verth o velikosti modrého obra, jedno z největších sluncí známé Mléčné dráhy. Zde je domov Bluesanů, odtud se tento tak plodný lid rozšířil po vesmíru. Během doby osídlili mnoho tisíc planet s kyslíkovou atmosférou a zavedli na nich svoje pořádky.

Pokusil jsem se najít paralelu se Zemí a musel připustit, že i tam je tomu podobně. I když lidé osídlují další a další planety, kultura, politika, obchod a dokonce i armáda zůstává v principu stejná jako na Zemi.

Ukázalo se, že se potomci vystěhovalců téměř vždy změnili po

psychické i fyzické stránce, ale jejich prapůvodní podstata zůstala stejná, jako by ani neuplynuly stovky let. Typickým příkladem jsou Siganci, každou další generaci menší, a ještě výrazněji se tyto okolnosti promítají u lidí, které označujeme jako „přizpůsobené životnímu prostředí“. Například Melbar Kasom považuje za normální gravitaci o síle 3,4 g a stěžuje si, pokud se má na „lehčím“ světě pohybovat bez svého mikrogravitátoru.

Na Luvinnu bylo naprosté ticho. Všichni hleděli na monitory, zobrazující prostor vně paluby lodi, i na obrazovky, které ukazovaly, co se děje na palubě obchodní lodi. Osmnáct Bluesanů bylo zcela pod vlivem mutantů a mě až zamrazilo, když jsem si uvědomil sílu jejich schopností.

Motory našeho křižníku naskočily a Tilta vydal rozkazy. Odjístil jsem kontakt pro výbušnou nálož v místnosti, kde se nalézal konvertor obchodní lodi. Lod' vlétla do planetárního systému .Verthovy hvězdy přesně jedním procentem rychlosti světla. Naše radarová stanice okamžitě ohlásila čtyřicet až padesát cizích těles, jež nemohla být nic jiného než plavidla Bluesanů. Některé nabraly přímý kurs k nám.

„Nelíbíme se jim. Jak jsou daleko?“ zeptal se Tilta.

První důstojník pohlédl na přístroje, které byly kabelem spojeny s aparaturou obchodní lodi>a ukazovaly nám její údaje.

„Lod' právě odeslala radiovou zprávu pro velitele vojenské lodi,“ zazněl jiný hlas, „vysílanou na dlouhých vlnách. Text je kódovaný. Podle dostupné kódovací příručky jde o předpisové hlášení. Je opakováno.“

„A odpověď?“ zavolal jsem do nejbližšího mikrofonu.

„Ještě ne... Ale ano, právě volají obchodní lod'...“

„Pohotovost!“ nařídil Tilta, ale v jeho hranatém obličejí se nepohnul ani sval. Zatím byl čas.

Zničení obchodní lodi poslouží našemu účelu jedině tehdy, pokud k němu dojde v bezprostřední blízkosti cílové planety, Verthu V, a my budeme moci využít její přitažlivosti. V případě, že Bluesané obchodní lod' nezničí, necháme vybuchnout předem připravenou nálož.

Pokud bude obchodní lod' zničena už tady, za oběžnou dráhou čtrnácté planety, náš plán ztroskotá. Nikdy by se nám nemohlo podařit nepozorovaně proletět posledních 32 miliard kilometrů k Verthu V. V nejlepším případě by tento let trval celý jeden rok. K

něčemu takovému nesmělo dojít.

O několik okamžiků později se znovu ozvala bitevní loď a později se připojily další. Musím přiznat, že bych se cítil lépe na obří lodi Pozemšťanů.

Osmnáct Bluesanů na výzvy nijak nereagovalo. Naše kontrolní přístroje signalizovaly, že začal ponořovací manévr. Přesně v tu chvíli se poblíž naší předpokládané letové dráhy objevila obrovská loď.

„Molkexový obrněnec," řekl kapitán Altro a v jeho hlase bylo znát zděšení. Zmáčkl jsem přezku bezpečnostního pásu a zvedl se. Na jedné z kontrolních obrazovek echolokátoru naskočily modré vlnovky.

„Protivník zahájil palbu," řekl Altro a tentokrát to zaznělo zuřivě. Ale než mohly střely dosáhnout až k nám, obchodní loď se dostala do meziprostoru.

Zazněl poplachový signál. Utíkal jsem zpátky ke svému křeslu, připoutal se a sklopil opěradlo. Lineární let měl trvat tři minuty, poté jsme se museli vrátit do normálního prostoru. Všechny oči byly upřené na hodiny.

Obrazovky se zase rozzářily a na nich se objevila polokoule modrozelené oblohy. Od této chvíle se všechno odehrávalo podle plánu. Na nikom nebylo znát nervozitu. Bluesané započali s brzdným manévrem, kterým chtěli loď navést na oběžnou dráhu. Gravitace páté planety byla stále ještě příliš slabá a při velmi vysoké rychlosti obchodní lodi by se její účinky nemohly projevit. Museli jsme se dostat níž, kde bude možné oddělit naši loď. Posádka obchodní lodi nyní věřila, že ji chtějí napadnout lodi povstalců. Velitel se pokoušel za každou cenu uniknout a přistát na Gatasu. Planeta se stále přibližovala a za několik okamžiků už bylo na obrazovkách vidět jen výseky povrchu a o chvíli později oceán, do kterého jsme se měli ponořit.

„Tady jsou!" řekl Altro, a než domluvil, na obrazovkách echolokátoru se opět objevily klikatiny laserových střel.

Za normálních okolností jsem pyšný na údernost i obranné schopnosti našich lodí, ale teď na mně vyvstal pot. V dunění, doprovázejícím dopady střel, nebylo slyšet vlastní slovo. Ostatně to nebylo nutné, protože každý věděl, co má dělat.

Rychlost letu se ustálila na deseti tisících kilometrů v hodině. Začala působit gravitace planety.

Ještě jsem čekal, ale totálně rozstřílená obchodní loď nevybuchla a její motory dále běžely, přestože posádka už musela být mrtvá. Už jsem nemohl váhat. Zvedl jsem ruku a Tilta převzal řízení křižníku. Oddělili jsme se od obchodní lodi diskového tvaru a Tilta zmáčkl tlačítko, kterým přivodil výbuch nálože na obchodní lodi. Tlaková vlna nás vrhla o kus dál, a pak už řízení převzala automatika. Pluli jsme, otáčeli se kolem své osy a vznášeli se jako ostatní trosky lodi. Nikdo nás nepronásledoval, žádný přístroj nezachytil naše radiové signály ani teplo z motorů.

Až doposud se nám dařilo. Ponoření do horních vrstev atmosféry Gatasu proběhlo bez problémů. Automatika nechala loď klesat po oběžné dráze a postupně jsme pronikali do nižších vrstev. Nebylo pochyb, že nás zaměřili, ale jak mohli v úlomku obchodní lodi objevit bojový křižník?

Klesali jsme do oceánu. Náraz jsme nepocítili, protože byl zcela neutralizován přístroji. Automatika vypnula motory a ticho bylo téměř fyzicky nepřijemné.

Venku byla stále větší tma. Luvinnu dosáhl hloubky dva tisíce metrů pod mořem a dosedl na přistávací opery. Zobrazovací zařízení se okamžitě přepnula do infračerveného spektra a monitory se znovu rozsvítily. Přistáli jsme na podmořské plošině, obklopené bizarními skalami. Žádné vodní tvory jsem neviděl.

„Je loď v pořádku?“ zeptal jsem se. „Náraz byl tvrdý a tlak vody je v této hloubce jistě značný.“

Tilta se napřímil v celé své výši 19,11 centimetrů. „Bratře Dangere, moje loď je postavena z nejlepší terkonitové oceli, jejíž pevnost je dvanáctkrát větší než u arkonidské oceli. Kdybych měl sebemenší pochybnost, včas bych vypnul automatického pilota a sám bych...“

Trpělivě jsem čekal, než uražený velitel skončí s vychvalováním své lodi, a poděkoval mu. Přes jeho tirádu jsem trval na prověření venkovního pláště i citlivých zařízení, které mohly utrpět i navzdory nárazovému neutralizátoru, a vydal rozkaz, aby se mužstvo shromáždilo v jídelně. Tilta odpověděl: „Ano, pane!“ Musím poznamenat, že Siganci, kteří mají stejné vzdělání, si tykají a říkají si bratře. S povzdechem jsem si uvědomil, že Siganci jsou mnohem citlivější než moji pozemští přátelé.

V jídelně se shromáždilo dvě stě mužů, většinou vědců a techniků.

„Naším úkolem je dostat Luvinnu do bezpečí,“ začal jsem. „Musíme si u pobřeží najít nebo vybudovat jeskyni a vytvořit v ní opěrný bod.“

Pro techniky to bude velký problém, protože vchod musí být vodotěsný a pokud možno malý, ale dostatečně velký, aby jím prolezl pozemský obr. Mezi lodí a podmořskými prostory musí být zavedeno přímé spojení. Loď se nesmí ani jednou vynořit, aby nebyla objevena. Jeskyně docela jistě najdeme, ale do jejich hledání se dáme teprve tehdy, až navážeme spojení se specialistou Melbarem Kasomem. On je jediný z osmačtyřiceti zajatců, který má u sebe siganskou mikrovysílačku/

„No ovšem," prohlásil hlavní fyzik. „Ale kvůli navázání spojení se budeš muset vynořit, bratře Dangere."

„Jako co?" zeptal se Hosokal, náš odborník na převleky.

„Jako co?" opakoval jsem a přejížděl očima po naslouchajících bratrech. „Co asi? Nemáme ponětí, jak vypadá gataská zvířena a ptactvo a nemáme čas studovat jejich zvyky."

„Myslel jsem na rybu," mínil Hosokal. „Tajen plave a není třeba znát nějaké charakteristické způsoby chování."

Plukovník Tilta se zvedl a popošel dopředu. „Já nejsem specialista USO, ale můžeš mě okamžitě nasadit do akce. Vezmu letový agregát a budu ty ploskolebce potírat ohněm a mečem."

Tilta vzrušením zezelenal a Tranto Telta poznamenal: „Letový agregát, stejně jako každý jiný zdroj energie, se dá okamžitě odhalit. Rhodan by raději prohrál bitvu než obětoval náš výsadek. My jsme tajnou zbraní lidstva a musíme zůstat v utajení. Bratře Dangere, půjdeš nahoru v takové masce, ve které nevyjde najevo tvoje příslušnost k lidskému rodu."

Oběma jsem poděkoval pokývnutím hlavy. „Dáme se do práce, bratři. Luvinno zůstane v mořských hlubinách a já si obléknu masku, kterou mánie připravenou."

Jednalo se o napodobeninu kojence. Musel jsem hrát malé dítě z národa Bluesanů, a přitom vysílat radiové signály Melbaru Kasomovi. Obvyční Bluesané nevěděli, kde zajatci jsou. Z výpovědi posádky obchodní lodi jsme věděli jen to, že jsou drženi na planetě Gatas.

Základní údaje o dětech Bluesanů byly známy, ty shromáždilo speciální komando už před několika měsíci. Do jeho rukou se dostal instruktážní film z jedné dětské kliniky. Výhodou bylo i to,* že nemusím umět řeč...

Já, Melbar Kasom, nadporučík a specialista USO, nejsilnější muž Galaxie a mistr všech vah na planetě o gravitaci 3,4 g vás ujistí na

svou čest a svědomí, že jsem se dosud nikde nesetkal s takovou krutostí, jako na centrální planetě Bluesanů.

Problém číslo nezněl jak být co nejrychleji na svobodě, ale hlavně jak přežít. Bluesané se nezajímali jen o naše vědomosti o lidstvu jako takovém, ale chtěli se dozvědět všechno o stavbě našeho těla, o tom jak myslíme, dýcháme, mluvíme, jíme, reagujeme, jak vnímáme bolest. Je přirozené, že se při objevu nového lidstva exponují především biologové, jen u nás jsou mnohem jemnější a humánnější, než Bluesané považují za nutné.

K jejich omluvě musím připustit, že nevědí, co činí. Patrně mají zcela jiný nervový systém a nereagují na bolest.

Ovšem po druhém, nejpozději po čtvrtém pokusu, si museli všimnout, jaká muka působí. Protože přesto pokračovali, stal jsem se zapříisáhlým nepřítelem těchto stvoření, postrádajících etické principy, humanitu a cit.

Do zajetí nás padlo osmačtyřicet a já si jsem jistý, že pokud se poručíku Donu Kilmacthomasovi podařilo vyslat nouzový signál do hlavního stanu USO, máme šanci. Perry Rhodan ani Atlan na nás nezapomenou, i kdyby přistání v soustavě Verthovy hvězdy považovali za nemožné.

Nepřestávám myslet na své kolegy z USO a stejně tak promýšlím způsob, jak se dostat ze zajetí. Sedím ve zvláštní cele, do které mě zavřeli před osmi dny standardního času, kdy jsem se pokusil o útěk.

Ploskolebí mě podcenili. Myslím, že dodnes nepochopili, že mají co dělat s Ertrusanem. Sebrali mi mikrogravitator, a to znamená jen to, že si musím dávat pozor, abych pořád neskákal na metr vysoko a nedal najevo svou skutečnou sílu.

Za to, že žiju, nejspíš vděčím právě svému pokusu o útěk. Z původních osmačtyřiceti mužů jich zbylo jen pět. Ostatní zemřeli při pokusech. Jestlipak to v USO vědí? Nebo si myslí, že jsme zahynuli hned na začátku?

Musím myslet na svého malého přítele a kolegu, pro kterého by snad nebylo nemožné dostat se nepozorovaně na loď Bluesanů. Sedím v cele, vyložené kovovými pláty, a přemýšlím. Kdy by Kraťas věděl, co je se mnou, jistě by nasadil všechny páky a přesvědčil vrchního velitele k akci na mou záchranu.

Vstal jsem, protáhl se a cvičně zaboxoval proti kovové desce. Venku hlídkují dva ploskolebí. Kdyby tak věděli, k Čemu mě lákají ty jejich

tenké krky!

Vedle, odděleni jen energetickou mříží, jsou moji čtyři zbylí kolegové. Proti nim jsem gigant. Při výšce 2,51 metru a rozpětí ramen 2,13 metru jsem zapůsobil i na Bluesany.

Pozemšťané apaticky mlčí a neoholení a špinaví sedí v koutě. Snažil jsem se je povzbudit, ale lidé, zrození na Zemi, jsou slabí, málo odolní a křehcí.

Velitel transmitterové lodi Tristan, plukovník Mos Hakru, byl první, kdo zemřel v laboratořích Bluesanů. Pak přišli na řadu další. Se mnou zacházeli lip patrně jen proto, že mě považovali za vzácný exemplář lidského rodu. Tím ploskolebí udeřili hřebíček na hlavičku, ovšem nelze z toho vyvozovat, že bych jim byl nějak vděčný.

Kopl jsem do stěny a zase se posadil. Kdybychom byli aspoň na povrchu planety Gatas, ale my vězíme kdesi hluboko! Za stěnou mé cely šplouchá voda. Je to jeden z nesčetných vodních toků, který má jistou zvláštnost: pramení na povrchu, ale krátce poté pokračuje v podzemí. Podivný svět!

Vzdal jsem se dalšího přemýšlení a uložil se. Spánek je nejlepší lék. Ještě než jsem zavřel oči, představil jsem si toho zeleného pidimužíka, jak leží na své nafukovací matraci a sní o své důležitosti.

Sám pro sebe jsem se zasmál. Přece jen mám toho chvástala rád, i když on se vždycky snaží připravit mě svou vytrřibenou mluvou a jízlivými poznámkami o dobrou pověst.

No dobře, možná se nedovedu vyjadřovat stejně uhlazeně jako Krat'as, ale zato jsem čestný a slušný a ani ve snu by mě nenapadlo opěťovat Lemyho popichování. Člověk mého druhu to nemá zapotřebí, já působím silou své osobnosti.

Šplouchání vody má uspávací účinek. Otočil jsem se zády ke strážnímu a pečlivě položil ucho se zabudovaným mikropřijímačem na dlaň. Pokud se Allanovi podaří poslat někoho na Gatas, nejdříve se pokusí navázat spojení. Měli by si pospíšet, jinak tu nezůstane jediný živý...

Okamžitě jsem se probral. Zareagoval jsem s rychlostí Ertrusana a bez váhání určil příčinu bodání v hlavě. Poplachový vibrátor minipřijímače byl v provozu. Pokud se na signál nezareaguje, vjem je stále bolestivější.

Nenápadně jsem stiskl prsty místo, kde je zabudován přepínač na vysílačku. Příjem jsem měl nařízený čtyři týdny.

Na akademii USO se vyučuje i umění hovořit bez pohybu rtů. K tomu je pochopitelně zapotřebí špičková snímací technika a co nejcitlivější mikrofony, které mi byly už před lety implantovány pod kůži. '

Sotva jsem dokázal potlačit vzrušení. Kdo může vysílat na tajném kmitočtu USO? Hyperkrátké vlny, které se šíří rychlostí světla, dokážou vysílat jen speciální přístroje, a ty nevyrábí nikdo jiný než siganští géniové mikrotechniky.

„Kasom! Kdo volá?“ ohlásil jsem se a zaslechl smích, při kterém mi stoupla krev do hlavy. Nevěděl jsem, proč se tak stalo: ulehčením, radostí, nebo pomyšlením na zlomyslného Kraťase?

„Tvůj nadřízený, můj milý,“ zazněl hlásek a já jsem se rychle opanoval. Lemy nemohl vědět jak zlé je naše postavení a jistě mi chtěl vyprávět, jaké hrdinské činy vykonal, aby se dostal na tuto planetu. Pokusil jsem se zamezit jeho výklady.

„Nouzové volání třetího stupně!“ řekl jsem. „Naše postavení je katastrofální. Z osmačtyřiceti žije už jen pět mužů. Okamžitá .pomoc nutná. Žádné vysvětlování. Jsem rád, že tě slyším. Rozumíš mi dobře?“

Lemy se umí okamžitě vpravit do jakékoliv situace. „Nenalézám slov. S tím jsem nepočítal. Podstoupeny pokusy?“

V duchu jsem si oddechl. Tohle byla ta dobrá stránka Lemyho charakteru. Když bylo třeba, dokázal zareagovat rychleji než kdokoliv jiný vyjma ovšem Ertrusanů.

„Všeho druhu. Biologické, chemické, medicínské i fyzikální s příbuznými obory. Bluesané se dozvěděli mnoho o Impériu. Muži nemlčeli. Použita metoda s potlačením volního procesu. Výslech tohoto druhu končí smrtí. Kde jsi?“

„Na povrchu planety.“

„Výborně. Máš mapu?“

„Velmi přesnou. Podle výpovědi zajatých Bluesanů jsem ve středu města, jehož jméno neznali, a dole pod námi je centrum, kterému říkali Blok osmnácti opatrností. Těmi osmnácti myslí vládu. Jsi nahoře nebo dole?“

Kraťas už věděl, že na planetě Gatas žije čtrnáct miliard obyvatel. Některá sídliště jsou na povrchu, a pod zemí je druhý svět, něco na způsob Měsíce planety Země, nebo Arkonu III. Pod povrchem planety jsou všechna důležitá centra, sídlem vlády počínaje. Bylo to nepředstavitelné bludiště, typické pro mozek obrovské hvězdné říše.

„Jsem pod zemí, hloubka asi tři sta metrů. Kolem cel protéká obrovská podzemní řeka a po několika stech metrech ústí do kruhového moře o průměru osmdesáti kilometrů.“

„Při jaké příležitosti jsi to viděl?“

„Výslech v centrále tajné policie. Budova postavena na ostrově uprostřed podzemního moře.“

„Rozsáhlý komplex budov?“

„Velmi. Z mého vězení vede visutá cesta, držaná silovými poli. Jmenuje se Stezka posledního jasu.“

„Znám. Je to cesta do centrály tajné služby. Zajatí Apasové o ní mluvili s hrůzou.“

„My taky. Nejspíš to má sloužit jako odstrašující pojem pro nespokojence v gataské říši. Máš představu, kde jsme?“

„Ano. Visutý most je vodítko. Bezpečnostní opatření?“

„Relativně neškodná energetická mříž, stěny z ocelových plátů se šestihrannými otvory o průměru dlaně. Dveře se zasunují vpravo z pohledu muže, který chce vejít. Pohybují se mechanicky. Buďto používají lankový, nebo ozubený převod. Dveře se dají ovládat i rukou.“

Trvalo ještě čtvrt hodiny, než jsme si vyměnili potřebné informace. Kraťas nemluvil o tom, jak se dostal na Gatas, a já jsem se na nic neptal. Člověk, který je v moci Bluesanů, nesmí moc vědět, aby neohrozil své kolegy.

Lemy se najednou odmlčel uprostřed věty. Zaslechl jsem výkřik a pak bylo ticho – jen v mikrofonu to šumělo.

Začal jsem chodit po cele a ve vzteku udeřil proti energetické mříži. Ucítil jsem prudkou bolest, stáhl zase ruku a položil se na holou podlahu.

Co se stalo s Lemym? Objevili ho? Zaměřili jeho vysílačku? Pokud ano, mohu brzy očekávat návštěvu.

My Siganci dokážeme přiznat chybu. Můj trénink s převlekem nebyl dostatečný, což jsem si uvědomil hned, co jsem opustil loď.

Speciální mikrorobot Koko na mě čekal na palubě. Stál jsem na okraji zátoky a rozhlížel se po nějakém keři nebo rostlině, za kterou bych se mohl skrýt.

Maska byla především příliš velká. Abych mohl chodit, museli jsme zvolit převlek za šestiměsíční dítě, které měří už 65 centimetrů.

Pohybový mechanismus jsem nepotřeboval, protože Bluesané mají velmi krátké nohy. Větší potíže mi dělaly dlouhé ruce, nejhorší ale

bylo ovládání talířovité hlavy pomocí tahových a tlakových pák, spojených kulovými klouby. Řízení jsem měl pod bradou, na šíji i po obou stranách hlavy. Vnitřek převleku byl díky spoustě přístrojů menší než by se zdálo. Za zády jsem měl nákladní prostor, přístroje chránící před zaměřením a klimatizaci. Gatas je horký svět a bez proudícího vzduchu a odsávacího zařízení bych nepřežil.

Před mou hrudí byla vysílačka, zásobník na vodu a potravinové koncentráty. Na sedací části převleku jsem měl cosi jako plenkové kalhotky, které jsem v případě potřeby mohl navlhčit ze svého zásobníku vody. Jinak jsem byl zcela neoblečený. Půlroční Bluesané naštěstí nechodí nijak dobře a neovládají svaly svého dlouhého tenkého krku dokonale.

Tato maska byla něco mnohem horšího než napodobenina pozemské opičky, kterou jsem jednou musel hrát. Tehdy mě Melbar Kasom nechal dvě hodiny tancovat a mlátit do bubnu! Ještě dnes slyším zvuky jeho Červotočového kolovrátku!

Malí lidé jako já jsou určeni k tomu, aby představovali všemožné tvory, ale dítě jsem ještě nikdy nehrál. Proti tomuto převleku se vzpírala celá má mužská hrdost. Byl jsem připraven zničit každého, kdo by se mi vysmíval.

Koko, ten mechanický blázen, se pořád chichotal, jak ho to naučil hlavní fyzik Tranto Telra. S mikrorobotem jsem byl v neustálém radiovém spojení. Naše vysoce citlivé přístroje pracují s energií pouhých 0,005 wattů, takže pravděpodobně vůbec nemohou být zaměřeny. Tak skvělou techniku Bluesané nemají.

Kokova hruškovitá hlavička vykoukla z vody. Napravo se tyčily budovy, přede mnou bylo přístaviště plavidel a na výběžku pevniny se rozprostírala zelená plocha, na které jsem viděl spoustu Bluesanů. Musel jsem si vyhledat takové místo, které by připadalo lákavé dítěti mého věku rostliny podobné trávě, písek a voda mi připadaly jako to pravé. Nikdo si mě nevšímal. Kolem bylo víc dětí a celé tohle místo bylo patrně něco na způsob pozemské pláže.

Město bylo změtí výškových domů bez jediné ozdoby a technických zařízení, kterým jsem nerozuměl a ani o to nestál. Potřeboval jsem navázat kontakt s Melbarem Kasomem.

Kasom se ohlásil už po druhém signálu. Byl jsem otřesen, když jsem se dozvěděl o smrti čtyřiceti tří Pozemšťanů. Jak to, že v hlavním stanu nikoho nenapadlo, k čemu může dojít?

Řešení se nabízelo jediné: naše myšlení je příliš lidské. Bluesáné se prosté chovají jinak. My bychom udělali všechno, abychom drahocenné zajatce udrželi při životě, a testy se u nás provádějí jen s největší opatrností. Tady klidně obětovali jednoho muže po druhém. Nedaleko přistálo vzduchem se pohybující vozidlo. Polekaně jsem se otočil a pokračoval v rozhovoru s Kasomem. Když zaburácely motory startujícího vesmírného korábu, znovu jsem zvedl oči. Letiště bylo jen o pár kilometrů dál.

Najednou jsem z reproduktoru, umístěného na zápěstí, zaslechl Kokův kvákavý hlas: „Pozor, pane! Za tebou!”

Okamžitě jsem přerušil spojení s Kasomem a zamyslel se nad nelogičností Kokovy řeči. Oslovuje mě pane a tyká mi! V tomto ohledu, ale naštěstí pouze v tomto, nejnovější mistrovský kousek siganské mikrotechniky selhává.

Nějaká ruka mě uchopila a já jsem začal křičet. Udělal jsem ovšem chybu a hlavou pohnul obráceně. Křičel jsem příliš hlasitě, takže se ke mně rozběhlo víc jak dvacet Bluesanů. Znervózněl jsem a vršil chybu na chybu. Nejdříve se můj krk smrští, pak zase natáhl, pak mi talířovitá hlava padla na prsa a nakonec jsem vytáhl svou ruku z převleku, abych aspoň popadl zbraň, a ruka dítěte bezvládně visela podél těla.

Kdosi mě uchopil za kůži poblíž ramene a zvedl. Visel jsem v železném sevření dospělého Bluesana, který ještě ke všemu měl na sobě uniformu. Zasunul jsem zbraň za opasek a rychle vsunul ruku do převleku.

„Mám tady simultánní překlad," hlásil Koko „a rozumím každému slovu. Považuj tě za předčasně narozeného, pane. Přijíždí záchranka. Krk musíš držet vzpřímeněji. Jeden povídá, že trpíš atrofií svalstva, která se ti vrazila do něčeho, co se nedá přeložit. Kde to máš, pane?" Zuřil jsem. Svůj nechutný způsob vyjadřování Koko pochytil na stanici ESS-1 od jednoho neustále se šklebícího Pozemšťana, a za těchto okolností mi to zvlášť vadilo.

„Překlad je perfektní, pane! Ach! Oni povídají, že musíš mít zácpu, protože jsi úplně suchý. Ks akru, vypusť trochu vody do plenek, jinak bude zle. Hele, támhle jde jeden můj kolega a bude ti dávat injekci. Drž ten krk zpříma!”

Do umělohmotného těla byla vpravena jakási tekutina, která se okamžitě rozprášila v mlhu. Část jsem vdechl a rozkřičel se: „Dám tě sešrotovat, ty zmetku!”

„Kdy, pane?“ zeptal se celkem logicky Koko. Považoval to za rozkaz a byl naprogramován tak, aby rozkazy plnil.

Byl jsem odnášen do jakéhosi povrchového vozidla. Jak robot vypadá, to jsem pořádně neviděl, jen jsem cítil, že každý z mých údů drží jedna ruka.

Vzpomněl jsem si na studii našich galaktických antropologů, ve které bylo uvedeno, že Bluesané zacházejí se svými potomky s velkou péčí a láskou. Při jejich obrovské plodnosti je to poněkud udivující.

Už po tisíciletí mají problémy umístit svůj stále rychleji rostoucí národ na nových světech, ale o život nově narozených bojují všemi prostředky.

„Čekám tady, pane,“ ozval se zase Koko. „Ptají se, proč jsi byl v parku bez dozoru. A musíš víc křičet.“

„Raději tě zničím osobně,“ řekl jsem. „Dej zprávu Tiltovi.“

„Ten se bude řehat!“

„Odkud máš to slovo?“ zařval jsem, celý bez sebe.

„Od my soba Guckyho, pane. On mě má rád, protože jsem tak roztomilý. Vypínám. Pohni kostrou, pane!“

Tohle taky muselo pocházet od Guckyho.

Neviděl jsem, kam směřujeme. Můj krk vězel v jakési manžetě a skutečný krk mě bolel tak, že jsem vytáhl ruku z převleku a masíroval si svaly. Robot spustil křik a začal hníst nehybnou paži.

Honem jsem do ní zase strčil svou ruku.

Pak jsem byl odnesen do veliké místnosti, ve které stály spousty nádrží, podobných vanám. Než jsem se vzpamatoval, visel jsem v jakémsi držáku a nade mnou se zavřel průhledný poklop. Moje tělo bylo až po ústní otvor ponořeno do olejovité tekutiny, která se začala vlnit. Zároveň se rozsvítil teplomet a spustila ohlušující hudba.

Byl jsem ponořován a zase vytahován z lázně a masírován drobnými, rukám podobnými nástavci. To všechno by se dalo snést, kdyby se stále nezvyšovala teplota.

Podle všeho jsem se ocitl na dětské klinice, a to v inkubátoru, naplněném fyziologickým roztokem. Musel jsem konstatovat, že buď utonu, nebo se uškvařím. Smysly mě pomalu opouštěly a z posledních sil jsem nastavil klimatizaci na nejvyšší výkon.

Z mého zásobníku proudu najednou vyšlehl blesk. Otočil jsem se a uviděl špičku jehly, kterou byla dovnitř vstříknuta zelenavá tekutina.

Robot mi patrně dával druhou injekci. Jak jsem uhýbal, strhl jsem vysílačku, visící přímo před mou hrudí, ale daleko horší byl otvor po jehle.

Fyziologický roztok se dostal do dutého vnitřku masky a v okamžiku, kdy mi dosáhl ke kolenům, jsem usoudil, že je nesmyslné přenechat osud automatu. Musel jsem něco podniknout.

Přesvědčil jsem se, že zbraň dobře drží za opaskem, zhluboka se nadechl a roztrhl magnetický uzávěr. Dovnitř se okamžitě vevalila tekutina.

Začal jsem plavat ve vaně, která byla obrovská jako malý oceán. Když jsem se dostal k hladině a vystrčil hlavu, zalilo mě strašlivé vedro. Podařilo se mi proniknout za krk masky, kam se aspoň nedostaly přímé paprsky umělého slunce.

Čekal mě velmi důležitý úkol: Musel jsem masku zničit tak, aby nikoho ani nenapadlo, že by to mohl být převlek. Speciální výstroj nesměla být za žádnou cenu objevena.

Horko bylo stále nesnesitelnější. Otevřel jsem poklop v hlavě masky a nařídil zabudovanou laserovou zbraň vzhůru, k místu, kde umělé slunce svítilo nejintenzivněji. Spustil jsem zbraň a vějíř paprsků zasáhl průhledný poklop. Materiál se začal rozplývat a po kapkách stékal dolů.

Když byl otvor dostatečně velký, vytáhl jsem z nitra masky svůj letový agregát, prolétl jsem otvorem a konečně se nadýchl aspoň trochu svěžího vzduchu.

Nejprve jsem se ukryl a poté, co jsem zjistil, že v místnosti nikdo není, jsem hledal ovládání tepelného zářiče. Nařídil jsem je na nejvyšší výkon a letěl zase k otvoru. Moje maska doutnala pod žárem zářiče a kapalina počínala vřít. Namířil jsem na masku zbraň a spustil. Za pomoci zářiče a impulzní zbraně se maska úplně rozpustila.

Teplota stoupla tak, že automat spustil poplach. Okamžitě jsem se ukryl za plechový kryt větracího zařízení, nic lepšího tam nebylo. Do sálu vběhlo několik Bluesanů. Když se dostali k mé nádrži, začali vyrazet divoké výkřiky a mávali rukama. Jeden z nich skočil proti stěně, uchopil rukou se sedmi prsty zabudovanou tyč a zůstal na ní bez pohybu viset. Pak začal monotónně zpívat, což mohl být taky nářek, ale to jsem nedokázal odhadnout.

Čekal jsem dobrou hodinu, než utichlo vzrušení. Robot s mnoha rukama, nápadný svým kulovitým tělem, byl rozhněvanými lékaři

zničen.

Zlomyslně jsem se ušklíbal. Kdyby tak věděli! Rozhodl jsem se zavolat Koka. Minirobot se okamžitě ohlásil a jeho hlas byl stěží slyšet. S přihlédnutím ke kvalitě mého sluchu se dalo odhadnout, že jsem byl odvezen asi dvacet kilometrů od pobřeží do vnitřního města.

„To jsi ty, pane?“ zazněla otázka.

„Ano, prстоřeký příteli, já, pán. Kde jsi?“

„Ve vodě, pane.“

Zhluboka jsem se nadechl a snažil si vsugerovat, že specialista USO se dovede ovládat za všech okolností.

„Jistě. Kde ve vodě?“ zeptal jsem se.

„Přesně na tom místě, kde jsme se rozešli, pane. Tak jsi to nařídil, čestné slovo!“

„Neměl bys používat tahle pozemská silná slova. Většinou jsou krajně nevhodná. Zůstaň na místě a počkej na mě. Vráť se krátce po setmění. Kdy zapadne slunce?“

„Za tři hodiny, dvaatřicet minut a osmnáct vteřin, pane,“ odpověděl Koko s naprostou samozřejmostí.

Spokojeně jsem přikývl. Koko měl nejmenší pozitronní mozek v celé Galaxii a vědci tvrdili, že menší už nelze sestrojít. Pokud něco řeknou Siganci, můžete se na to spolehnout. Pozemšťané by potřebovali prostor nejméně půldruhého krychlového metru, aby sestrojili umělý mozek, který by kvalitou a kapacitou odpovídal Kokovu. Pokud jde o dobytí mikrosvěta, jsme my Siganci neporazitelní.

Vypnul jsem vysílačku a napřímil se. Cítil jsem se totálně vyčerpaný a jedním Bluesanů s borcem mého druhu jsem považoval za hanebnost. Tajně jsem se utěšoval, že jim to budu moci vrátit. Jen se někdy dejte zavřít do inkubátoru!

Večer jsem šachtou vypnuté klimatizace opustil kliniku a pod rouškou tmy letěl nízko nad střechami, abych nemohl být zaměřen radarem.

Hodinu po startu jsem se dostal k místu, kde mě Koko přivítal slovy: „Pane, jsi skvělý! Tíla našel vhodnou podzemní jeskyni. Je dost velká na to, aby se do ní vešlo pět Pozemšťanů. Mám tě okamžitě dopravit dolů.“

Z vody se vynořila hruškovitá hlava s oběma zornými mechanismy, které byly skoro stejně velké jako horní polovina jeho těla. Neudělali

jsme mu žádný obličej, protože pohyby očí a úst jsou příliš složité. Protože byl vysoký jen devatenáct centimetrů, mohl být Koko nasazován k různým zvláštním úkolům.

„Půjdeme,“ nařídil jsem. „Brzy poletím vzhůru, jak mě bůh stvořil...“

„Nahý, pane? No fuj...“

Hrozivě jsem se na něj podíval, ale pak mě napadlo, že je to jen důsledek formálně logického uvažování. Při hovoru s roboty si člověk musí dávat dobrý pozor na každé slovo.

Poslední radiové spojení s Melbarem Kasomem se uskutečnilo před deseti hodinami. Byl jsem skoro zoufalý, i když se mezitím potvrdilo, že náš rozhovor nikdo neodposlouchával. Buď to byla energie, použitá k vysílání, příliš malá a přístroje Bluesanů ji nezachytily, nebo vůbec neuměli vysílat na hyperkrátkých vlnách. Kasom mi sdělil, že se blíží nové výsledky, rovnající se fyziologickým testům.

My jsme ještě nebyli hotovi s výstavbou opěrného bodu. Těžkosti spočívaly v tom, že v jeskyni třicet metrů pod hladinou moře se musely vyztužit stěny a vybudovat dostatečně široké vodotěsné propusti.

Zpočátku jsme chtěli použít trhaviny, které rozrušují molekulární strukturu látky a působí bez zvukové a tlakové vlny, ale nakonec jsem dal nasadit dezintegrátory. Teprve pak se podařilo rozšířit úzký vchod do jeskyně.

Nakonec jsme museli z jeskyně vypumpovat vodu. Pro plavidlo velikosti Luvinna to byl neobyčejný úkol. Mělo být odčerpáno sedm set krychlových metrů vody, přičemž nejsilnější turbočerpadla jsou stavěna na výkon tisíc litrů za minutu. Siganské lodi nejsou zařízeny na úkoly tohoto druhu.

Mezitím se začalo pracovat na vnitřním vybavení uzavřeného prostoru. Mezi Luvinnem a jeskyní byla vybudována chodba z tlakových hadic, která byla pochopitelně průchozí jen pro muže mého národa. Na každé straně průchodu byly vybudovány komory se zdvojenými vodotěsnými příčkami.

Já jsem zatím byl v místnosti, kde technici připravovali vybavení pro mé nasazení. Ulovili jsme rybu, dlouhou 1,92 metru. Netvor byl vyvržen, až z něj zůstala jen kůže, hlava a ploutve. Tyto pozůstatky byly vyztuženy umělou hmotou tak, že ryba nabyla původního tvaru. Do vzniklé dutiny byla zabudována atomová ponorka. Její úzká věžička vyčnívala v krytu hřbetní ploutve a precizně vypracované

řídící páky přenášely pohyb na ploutve a tlamu, ve které byla čtyři torpéda.

Hosokalův nejnovější mistrovský kousek se po vnější stránce nijak nelišil od obyvatele místního moře. Touto rybí ponorkou jsme hodlali proniknout do podzemní řeky, plynoucí podél cel pěti zajatců.

Jiná možnost nebyla. Kdyby podnik neměl zůstat za každou cenu utajený, jistě bych si našel cestu, jak proniknout k Pozemšťanům. Možná by se to podařilo nepozorovaně i bez masek, protože Bluesané podle všeho nedokáží identifikovat naše mikrodeflektory. Dobrodružství v převleku za dítě jsem si patrně mohl uspořít. Daleko větší problém představovala otázka, jak Pozemšťany a zejména obra Melbara Kasoma dopravíme do bezpečí. Nikdo z nás by neunesl deflektor, určený právě jemu.

Nejschůdnější byla vodní cesta. S ponorkou se nabízela možnost přepravy značně velkého nákladu. Trup byl válcový se zašpičatělou přídí a kýlem. Světlost obnášela 90 centimetrů, délka trupu 1,65 metru. Něčím takovým se dá převážet velmi mnoho věcí aspoň podle siganských měřítek.

Koko kontroloval aparaturu. Naprogramování tohoto minirobota muselo být kódově uzamčeno, alespoň se nám nepodařilo vymazat z jeho paměti nehorázné slovní obraty. Nemohl jsem se zbavit dojmu, že Tranto Telra a kybernetici z jeho týmu to ani nechtějí udělat a naopak se dobře baví. Konečně, robot byl jejich dílem.

Agregáty Luvinna byly mimo provoz. Úlohu zásobovat nás energií převzal reaktor, umístěný v jeskyni.

„Máte zprávy od nadporučíka Kasoma?“ zeptal jsem se.

Kapitán Altro, náš spojovací důstojník, zavrtěl hlavou. „Bohužel ne, bratře. Netroufal jsem si poslat na místo sondu, protože v té zátce je veliký provoz lodí a hrozba zaměření příliš, veliká.“

Mávl jsem rukou. Altro se zachoval správně. Jeskyně jsme vybudovali v příkrém břehu výběžku pevniny západně od Bloku osmnácti opatrností. Ponornou řeku jsme objevili, ústila do oceánu asi dva kilometry odtud.

Bluesané tyto podpovrchové řeky patrně používají jako dopravní tepny. Viděli jsme v nich automatikou řízená válcovitá tělesa, pohybující se v pevně uložených kolejnicích, Hosokal se domnívá, že jde o systém zásobování, který Šetří životní prostředí.

V současné době to pro nás nebylo důležité. Nejvíce času jsme

spotřebovali na vybudování vhodného prostoru pro Pozemšťany. Bez něj jsme nemohli podniknout pokus o osvobození. Pokud by námi vymyšlený plán vyšel, zajatci by se sem dostali napůl mrtví a museli tu delší dobu zůstat. Z planety jako Gatas není možné jen tak odletět nebo tu žít.

Ponorka, zatím na podstavcích, se začala otřásat. Pod ocasem domnělé ryby se rozběhly lodní šrouby z nerezové oceli, určené k pomocnému pohonu a k velmi pomalému pohybu.

Hlavní pohon byl tvořen sací turbínou s připojenou termonádrží, ve které se voda mění v páru a její tlak je využíván k pohonu. Nádrž z terkonitové oceli je konstruována na tlak až osmi tisíc atmosfér.

Hučení motorů umlklo, rybí ocas znehybněl a hlavní inženýr Hosokal spokojeně přikývl. „S tímhle výkonem bys utáhl při nejmenším deset Pozemšťanů, bratře Dangere. My jsme udělali, co se dalo. Teď jsi na řadě ty.“

Podíval jsem se na hodinky. Byl nejvyšší čas. Rychlá inspekce v jeskyních mě přesvědčila, že práce jde přesně podle harmonogramu. Plukovník Tilta mě ujistil, že plastový potah hrubých skalních stěn bude ukončen nejpozději do čtyř hodin. Obří větrák úspěšně bojoval s vlhkostí prostoru, jen jeho, hučení mi rvalo uši.

O půl hodiny později za námi zapadly vnitřní dveře propusti a otevřely se vnější. Vlny se chopily lodi a smýkly s ní stranou. Tlak vody byl tady, ve třiceti metrech pod hladinou, značný, a já musel myslet na Melbara Kasoma. Pokud ho a další čtyři Pozemšťany chceme dotáhnout do takové hloubky, musíme dát pozor na dekompresi.

„Hotovo, pane!“ vpadl do mého uvažování Koko.

Kývl jsem na něj a napřímil se ve svém kresle. Přepólování magnetického pole nás oddělilo od kolejnic, na kterých jsme až dosud spočívali. Kokovi nelze až na jeho prostorekost nic vytknout. Svou práci vykonává bezvadně.

Nabral jsem kurs k ústí podpovrchové řeky. Řídicí páka se podobala kniplu pradávného letadla. Dal jsem Kokovi rozkaz k přepnutí na parní pohon a loď se rychlostí dvacet kilometrů v hodině pustila do podpovrchového oceánu. Těsně před ústím řeky jsme přepnuli na pohon šroubem, při kterém se loď lépe řídí.

Rozhodí jsem se držet co nejhluběji a přístroje okamžitě signalizovaly silný proud. Koko zvýšil výkon pohonu na osm tisíc otáček za minutu, což mohlo stačit. Kromě bzukotu elektromotoru

nebylo slyšet vůbec nic. Vyvažování probíhalo automaticky a generátor byl nehlučný.

Tento druh přepravy mě fascinoval. Ozvala se dobrodružná krev předků. Ve starých letopisech se často psalo o podobných ponorkách, které byly kdysi považovány za velmi účinné zbraně. To bylo ovšem v dobách, kdy se ze Země nelétalo do vesmíru.

„Je to nádhera!“ řekl jsem nadšeně.

„Co, pane?“ zmrazil mé nadšení Koko.

„Nic, Koko.“

„Ale něco přece musí být nádherné. Co je to, pane?“

„Nerozčiluj mě, ty hrušková hlavo!4“

Koko chtěl samozřejmě vědět proč, a ještě chvíli se tvrdohlavě vyptával. Pomalu jsme se pohybovali neznámým světem. Asi deset kilometrů od nás čekal Melbar Kasom...

Ani Melbar Kasom nedovede všechno. Svázali mě na rukou i nohou pouty, která se podobala mučícím nástrojům z období pozemského středověku. Zhotoveny ale musely být z prvotřídní oceli, protože jsem nedokázal přetřhnout lanko mezi náramky. Totiž, nijak velkou práci jsem si s tím nedal a zatím se rozhodl skrývat svou sílu. Jen ať si Bluesané myslí, že mě mají zcela jistěho! Ploskolebí jsou v mnoha ohledech velmi primitivní. Kovové náramky pout se u nás už dávno neužívají. Chceme-li zajistit zvlášť nebezpečného zločince, použijeme energetické sítě, kterou nikdo neprotrhne.

Čtyři Bluesané mě dopravili na plochu jakéhosi vozu. Nijak jsem se nevzpíral a doufal jen v příchod Lemyho Danglera. Dosud jsem nevěděl, jakou formou mi Krat'as chce pomoci a kde je jeho opěrný bod. Lemy byl vždy velice opatrný.

Stejně tak jsem se já střezil povědět ostatním Pozemšťanům, že jsem navázal spojení se specialistou USO. Čas k tomu se najde, až se dostaví rozhodující okamžik.

Zazněl ostrý výkřik, kdosi mi zabořil ústí hlavně do zád' a pokusil se mě postrčit o kus dál. Na vozidlo měli patrně přijít i ostatní Pozemšťané.

První přišel dr. Niko Hefeler, plavovlasý Pozemšťan, chirurg našeho komanda. Bezvýrazně po mně sjel očima a položil se. Spoutaný nebyl.

Jeden po druhém pak následovali geolog dr. Artho Tosonto a kulaťoučký stavitel opevnění kapitán Argus Monroe, který měl za

úkol vybudovat na čtrnácté planetě Verthovy hvězdy tři kosmické ,
pevností.

Tosonto byl mlčenlivý, poněkud ostýchavý muž, a Monoe jeho
pravý opak. Když se posadil vedle mě, spustil nadávky na plos-
kolébce, které přivedl nějaký důstojník.

Toto stvoření bylo bezpochyby nejnebezpečnější mezi strážnými.
Důstojníci tajné služby Devatenácté opatrnosti, jak se nazývali, byli
snadno k rozeznání podle obleků s lehkým molkexovým brněním.
Moc rád bych věděl, jak z toho neopracovatelného materiálu
dokážou udělat oblečení.

Opláštění lodí je pro mě rovněž tajemstvím, ale mnohem vět-
ší dojem na mě udělaly ty lehké kombinézy, těsně přiléhající k tělu a
umožňující jakýkoliv pohyb.

Jak to dělají? Vyzkoumat to bylo právě naším úkolem. Denně
vidáme finální produkty zpracovatelského procesu, ale nemáme
možnost proniknout do továren nebo laboratoří. Ostatně, dnes už jde
jen o náš život.

Poslední vylezl na vůz seržant Mikel Umigo, asistent kapitána
Monoea. Za něj si sedlo několik Bluesanů, namířili na nás laserové
zbraně a jelo se. Měřil jsem si husí krk jednoho ze strážců tak
jednoznačným pohledem, že vyrazil varovný výkřik a namířil přímo
na mě.

„Musíte je pořád rozčilovat?“ zavrčel tlustý Monoe. „Nebudou mít
klid, dokud nás všechny nezlikvidují.“

„Nevyslechnou,“ prohlásil suše dr. Hefeter.

„Vy jste dnes nějak vtipný,“ odsekl Monoe. Geolog Tosonto neříkal
nikdy nic a já jsem mu byl vděčný.

Seržant Umigo byl praktik. Když se otevřela pancéřovaná brána a
před námi se objevila cesta podél vodního toku, řekl: „Jsou
podivuhodně primitivní. Bránu otevírají mechanicky. Kdybychom už
byli daleko za ní!“

Když se naše pohledy setkaly, měl jsem dojem, jako by ten mládenec
něco věděl. Pokud ano, bylo naše postavení ještě hor

V S

SI.

„Jenže my se za ni nedostaneme,“ řekl jsem.

„Jak myslíte, pane,“ zamumlal a odmlčel se.

„Myslíte, že to bude výslech?“ zeptal se dr. Tosonto.

„Ne,“ zalhal jsem.

„Jak to víte?" V jeho hlase byl slyšet strach.

„Cítím to. Jsme poslední, kteří přežili. Nebudou nás chtít obětovat na laboratorních stolech."

„Já mluvím o výsledku, ne o pokusech. Pane Kasome, mně se zdá, jako byste o Bluesanech věděl víc než my."

Ostře jsem si ho přeměřil. Byl nejslabší z nás, ale možná ho posílí vědomí, že jde o všechno.

„Na to zapomeňte, doktore! Ploskolebí ještě nevědí, že patřím ke speciální jednotce a. považují mě za vědce. Raději mlčte. Nevíme, jak jsou daleko se studiem naší řeči."

„Velmi daleko, nadporučíku Kasome," odpověděl důstojník tajné služby. Otočil jsem se k němu a viděl, že se směje. Byl to odporný pohled, jak se jeho tlustý jazyk vyvalil ze rtů. Oči zůstaly zcela bezvýrazné.

„Velmi daleko," pokračoval Bluesan. „Považujete nás za zaostalé? Domníváli jste se, že neznáme hypnózu? Měli jsme dost času nastudovat vaše interkosmo."

„Ty syčáku, i s tím tvým molkekovým oblečkem bych si tě omotal kolem ruky!"

Tosonto se nuceně zasmál a kapitán Monoe si mě nedůvěřivě měřil. O taktice specialistů USO nevěděl zhola nic. Seržant Umigo si odkašlal a tvářil se neurčitě.

„Tohle jsem přeslechl," prohlásil důstojník. „Patříte ke speciální jednotce Impéria."

„Co vy všechno nenapovídáte..."

„Sám nám to potvrdíte."

Nezastíraná hrozba v jeho slovech upevnila můj úmysl. Tohle měl být poslední výslech a záleželo jen na mně, jestli dopadne podle mého přání.

Projeli jsme kolem strážní budovy a dále se pohybovali na visutých cestách, udržovaných gravitačním polem. Pohlédl jsem dolů, do černých vln podpovrchového moře.

Teď už jsem věděl, že znají interkosmo. To byl další důkaz, kolik asi dokázali vymáčkout z těch, kteří zemřeli. O Impériu se nedozvěděli asi jen to, co sami zajatci neznali.

To znamená; že teď jsem měl přijít na řadu já.

Dr. Hefeter to pochopil taky. „Ertrusane, nastávají vám zlé časy!

Nemáte schopnost ovlivnit svou nervovou soustavu samosugescí?"

Nadechl jsem se tak zhluboka, až všichni strážci sevřeli zbraně, a

hlasitě jsem se zasmál.

Monoe zaklel, Tosonto se zděsil a důstojník; v molkexovém obleku prohlásil: „Jak to říkáte? Uvidíme?"

Ostrov s ohromným komplexem budov se přiblížil. Tam někde byl hlavní stan tajné služby a odtud byla ovládána říše, jejíž velikost jsme si zatím nedovedli představit. Druhé Impérium, jak Atlan pokřtil panství Gatasanů, ovládalo dosud neznámá místa Mléčné dráhy.

Na něco jsem si vzpomněl. V hlavním stanu USO se říkalo, že s Bluesany nemůže jednat někdo, kdo sám není Bluesan. Rozhodl jsem se vyzkoušet to v praxi. Jak by se ploskolebí stavěli k tomu, kdyby jim muž v jejich moci kladl požadavky? Považovali by to za pokus o vyjednávání, nebo by jako chytré bytosti kterými prokazatelně jsou 'naslouchali?

Podíval jsem se na všechny čtyři Pozemšťany. Každý zareagoval podle svého temperámentu.

„Ostrov se blíží," řekl jsem nahlas. „Myslím, že tam mají přístroje s velmi nepříjemnými vlastnostmi. Ptáte se, proč se i přesto směju?"

„Přesně tak!" odpověděl tlustý kapitán. Molkexový důstojník se neotočil, ale jeho zadní oči mě sledovaly.

„Mrtví se nemůžou smát. Z toho plyne dvojí. Buď to se směju, abych si to ještě užil, nebo mě napadlo něco, co mi umožní smát se do konce života. Nezapomeňte: po dobu mého skutečného a dostatečně dlouhého života!"

„Myslím, že jsem vás měl zastřelit ještě na Verthu čtrnáct," řekl Monoe. „Měl jsem k tomu příležitost!"

„Ale nechtě mě taky jednou vypovídat. Podívejte, můj milý Monoe, s životem je to vůbec zvláštní. Člověk umírá nerad, to je známé a pro mě to je ještě horší, protože já nejsem člověk. Jsem Ertrusan. Co je mi do planety Země a do jejích zájmových sfér? Nic... Nebo si myslíte opak?"

Chirurg nadskočil a Bluesan poslouchal velmi pozorně.

„Jen zůstaňte sedět, doktore," pokračoval jsem. „I svázaný jsem desetkrát silnější než vy. Zničil bych vás jedinou ranou. Se Zemí mě nepoutá hic a můj i váš život můžu zachránit tím, že dobrovolně vypovím všechno, co vím. Ujišťuju vás, že o Impériu toho vím víc než vy všichni dohromady."

„Opravdu jsem vás měl zastřelit," prohlásil stavitel pevností. „Nelíbil jste se mi už od začátku."

Zasmál jsem se, i když jsem se cítil hluboce uražený. Já, Ertrusan, se mu nelíbím? Neviděl jsem jiné vysvětlení, než že se ten Pozemšťan pomátl na rozumu.

„Beru vaše výroky na vědomí," prohlásil důstojník tajné služby.

„Budeme s vámi zacházet zvláštním způsobem."

„Podle mých přání, přátelé!" odpověděl jsem pomalu.

„Nerozumím!"

„Myslím tím lepší ubytování, péči podle mých přání, koupel a spoustu dalších věcí. Pak si můžeme promluvit. Moje vědomosti za jistou, řekněme relativní svobodu. To je moje cena. Především bych se chtěl konečně nerušené aspoň deset hodin vyspat, ovšem předtím se dostatečně najíst. Doporučuju vám, abyste dal otočit tohle přibližovadlo a dopravil nás zpátky na místo našeho ubytování." Bluesan horečně uvažoval. O chvíli později jsem už věděl, že dovede tu svou talířovitou hlavu používat.

„Promluví s velmistrem."

Domníval jsem se, že pro tuto chvíli jsme zachráněni, a z pohrdlivých tváří Pozemšťanů jsem si nic nedělal. Pravda, trochu mě to mrzelo a vadilo mi, že nikdo z nich nepochopil mou hru. Ale ano seržant Mikel Umigo se na mě díval moc podivným pohledem... Ten jistě pochopil, o co jde.

<> A ^

Robot Koko vysunul kombinovanou sondu. Přístroj, na poměry Bluesanů maličký, pro mě příliš velký, zobrazoval dění na hladině, zprostředkoval všechny zvuky a zároveň mohl sloužit jako vysílací i přijímací anténa.

Ponorka byla vybavena nejkvalitnější mikrotechnikou a Koko se ukázal jako pomocník s úžasnou rychlostí reakcí. Zároveň kontroloval všechny přístroje a dával mi pokyny ke korekci kursu. Před třemi hodinami jsme objevili podzemní moře, o kterém mluvil Melbar Kasom. Okamžitě jsme zjistili, že zajatci už nejsou na původním místě. Křižovali jsme pod ostrovem a Koko vyslal první impuls na frekvenci přijímače v Ertrusanově uchu.

Po vyhledání místa, kde byl Kasom a další zajatci, jsem usoudil, že nemohu dále otálet. Ztratili jsme už příliš času.

Kombinovaná sonda nám zprostředkovala obraz i zvuk. Kasom ale svou vysílačku nezapnul. Nejprve jsem byl zděšený, ale pak jsem si ho sám zaměřil. Sledoval jsem celý jeho rozhovor s důstojníkem tajné služby a okamžitě pochopil, o jakou hru jde. Před Bluesany

hrál zrádce, který chce získat výhody. Podle toho, co jsem slyšel, jsem došel k přesvědčení, že ostatní čtyři Pozemšťané o mé přítomnosti na Gatasu nevědí.

Potřebovali jsme další dvě hodiny, abychom objevili, kam dopravili Melbara Kasoma a ostatní Pozemšťany. Jejich staré vězení to nebylo. Kdybych já byl Bluesan, taky bych si Ertrusana, ochotného mluvit, nechal na ostrově, abych s ním mohl kdykoliv mluvit a kontrolovat si ho.

Nemohli jsme teď použít náš plán, protože ten počítal s umístěním zajatců v již známých celách, ovšem specialisté USO jsou zvyklí na improvizace. Koko a já jsme okamžitě vymysleli nový postup. Teď, tři hodiny po prvním zaměření, jsme už přesně věděli, kde těchto pět mužů je, a před čtvrthodinou jsem obnovil radiové spojení s Melbarem. Kasom se nacházel v prvním poschodí rozlehlé, ponuře vyhlížející budovy, která stála přímo na okraji přístavu.

V prvním okamžiku jsem údajům pozitroniky ani nechtěl uvěřit. Poměry mi připadaly až příliš ideální. Koko mě svým prostořekým způsobem přesvědčil, že za stávajících okolností je toto postavení zajatců přiměřené. Místo jejich pobytu bylo dobře dosažitelné, leželo na konci visuté silnice a přímo u vody.

Při pohledu z dálky se ostrov podobal nepřehledné změti spousty vzájemně propojených staveb, protnutých visutou silnicí. Velmi nápadná byla věžovitá budova ve středu ostrova, jejíž špička dosahovala téměř ke klenbě podzemního prostoru. Nejspíš šlo o sídlo velmistra tajné služby.

Koko vmanévroval rybu pod molo. Ocelové pilíře kolem nás nabízely ideální úkryt pro teleskopickou multifunkční sondu. Během přistávacího manévru jsem si natáhl bojový oblek se speciálním vybavením, ke kterému patřil i mikrodeflektor a vznášedlo na bateriový pohon se stíněním proti lokalizaci přístroji. Koko se nemusel nijak připravovat. Deflektor měl zabudovaný a létat mohl pomocí antigravového projektoru, který se ovšem dal zaměřit.

Stáli jsme vedle sebe ve věži ponorky. Všechny přístroje jsme přepnuli na předem naprogramovanou automatiku. Zase jednou jsem se ocitl v postavení, kdy jsem byl nucen korigovat předem stanovený plán. Mou devízou odjakživa bylo za každou cenu dodržet rozkaz v tomto případě osvobodit vězně tak, aby nevyšla najevo přítomnost Pozemšťanů na Gatasu ale neměl jsem jinou možnost než riskovat

věci, které by se Lorduadmirálu Atlanovi ani trochu nelíbily. Vysílačka v náramku na mém zápěstí signalizovala příjem. Kasom se opět ozval a jeho hlas byl tichý a zkreslený, jak musel mluvit bez pohybu rtů.

„Pozemšťané jsou vedle, slyším je mluvit. Pokoje máme velké a dobře zařízené. Nějaký důstojník mě právě vyzval, abych šel do koupele. Patrně jsem stále sledovaný. Okna tu jsou zakryta plechy se šestihrannými otvory, stejně jako v původním vězení.“

„Jak jsou velké?“ zeptal jsem se.

„Na tebe dost.“

„Přinesu ti mikrozbraň.“

„A co deflektory? Potřebujeme jich pět.“

„To nepůjde. Nedokážeme je přinést.“

„Ani ten tvůj robot?“

„Ne. Špatné je už to, že létá s pomocí antigravu. Jsou v chodbě nějaké strážce?“

„Ted' právě není nikoho slyšet. Potraviny se dopravují Šachtou v podlaze. Nikdo sem nevstoupil. Pospěš si, maličký.“

Přerušili jsme spojení, protože všechno už bylo řečeno. Přezkoušel jsem Kokovu výstroj, především laserové nůžky v pravé paži. Moje zbraně byly v pořádku. Největší pozornost jsem věnoval náložím s dálkově řízenými mikrosplávačkami. Koko ještě jednou slezl dolů a prohlédl pět složených fólií. Pokud budou vyvrženy z ponorky, automaticky se nafouknou a budou představovat pět plavajících mužů.

Když už jsem byl nucen provést akci s rámussem, bylo nutné přesvědčit Bluesany, že vůbec nešlo o zajatce z planety Země. Jejich útek musí být jen vedlejším následkem akce, kterou uskutečňují revolucionáři. Náhodou jsme velmi dobře věděli, že to na Gatasu vře a nepokoje jsou na denním pořádku. Místní vězni jsou na téměř stejném místě jako Pozemšťané.

Zmáčkli jsem hlavní tlačítko automatického řízení ponorky. Turbína čerpadla naskočila a vysála vodu z nádrží. Ponorka začala pomalu stoupat, Těsně pod hladinou se zastavila a nad vodu vyčnívala jen sonda, maskovaná jako mořská řasa.

Kývl jsem na Koka a spustil rotory vznášedla. Zároveň jsem zapnul deflektor, který mě učinil opticky neviditelným.

I Koko už byl neviditelný a ve spojení jsme byli jen díky rádiu.

Vzhlédl jsem ke klenutému stropu olbřímí podzemní jeskyně, kde

kroužilo několik atomových sluncí. Zvuková kulisa města mě úplně ohlušila a chvíli mi trvalo, než jsem si zvykl.

Vylétl jsem vzhůru a rozhlédl se. Všude byly nesčetné přístroje, které monitorovaly hladinu podpovrchového moře kolem ostrova a zejména se mi nelíbily otáčející se kruhové antény na špičce věžovitě budovy. Jistě dokázaly odhalit i velmi malé před

.metry. Raději jsem snížil letovou hladinu a vyhledával všemožné úkryty.

Koko ohlásil energetickou závoru, která ale nebyla v provozu. Bleskově jsme připevnili ke kupoli nad bránou dvě atomové nálože a letěli dál. O pár minut později jsem zaslechl Kasomovo odkáslání, našel jsem tak příslušné okno a vypnul vznášedlo. Tíha výstroje mě táhla dolů.

„Jsem čtyři metry od tebe, pane,“ ohlásil se Koko. „Vidím čtyři Pozemšťany. Leží na postelích.“

„Leť k mladému, hnědovlasému muži. Dej mu do dlaně lístek se zprávou. Počkám tady.“

Pak už jsem slyšel jen bzucení. Kokova hnacího agregátu, ale v cele bylo ticho. Pokud se Kasom nemýlil, seržant Umigo okamžitě zareaguje.

„Hotovo, pane!“ ohlásil se robot. „Ten překvapením jen zafuněl!“

„Koko!“

„Je zafuněl neslušné slovo?“

„Ne, ale přesto bys měl volit jiné výrazy. “Čekej!“

Prolezl jsem šestihranným otvorem, zapnul vznášedlo a přistál na Kasomově rameni.

„Ani hnout, tlust’ochu,“ zašeptal jsem. „Tvůj nadřízený je tady. Hlídkají tě?“

Kasom se opatrně otočil, abych nespádl z jeho ramene, a s obličejem ke zdi řekl: „Kde máš zbraň? Venku jsou dva strážci. Mají molkekoxové krunýře.“

„S těmi budeme hned hotovi. Hodím ti laserovou pušku. Podobá se kuličkové tužce. Pozemšťané jsou informováni. Koko je u nich.“

Poletím s ním do chodby a odstraním strážce. Znáš cestu ven?“

„Velmi dobře. Je to antigravitační šachta. Můžeš letět dolů a počkat na nás. Šachta ústí v hale u zadního dvora...“

Šeptali jsme si už dost dlouho, když se najednou ve stěně rozsvítila obrazovka a jakýsi Bluesan řekl: „Nadporučíku Kasome, připomínáme vám váš slib! Zbývají vám ještě dvě hodiny času. Máte

nějaké přání?"

„Pošlete mi něco k jídlu."

„Už zase?" podivil se Bluesan a obrazovka potemněla.

Zašeptal jsem poslední pokyny a hned nato se ohlásil Koko. „Jsem těsně vedle tebe, pane. Pozemšťané pochopili. Seržantovi jsem dal zbraň. Začneme?"

Šestihrannými otvory ve dveřích jsme prolétli do chodby. „Nejsou tu žádné snímací kamery," ohlásil Koko. Zato měli strážci na sobě molkexové kombinézy a nemělo smysl střílet.

Přetáhl jsem si přes obličej masku, doletěl jsem až ke strážci a stříkl mu přímo do úst omamující prostředek. Bluesan sklesl k zemi dřív, než si uvědomil, že na něj zaútočil siganský mistr všech vah. Koko měl stejný úspěch a podle programu se pustil do rozřezávání plechových dveří. Aby nebylo slyšet syčení hořáku, Kasom začal zpívat a Pozemšťané se pustili do hádky. Když byly oboje dveře otevřené, na okamžik jsem se ukázal čtyřem Pozemšťanům. Jeden z nich na mě zůstal zírat. Nebylo divu, patrně nikdy neviděl specialistu USO!

„Následujte nadporučíka Kasoma!" řekl jsem jim. „Čekám vás u výstupu ze šachty." Znovu jsem zapnul deflektor a letěl.

Společně s Kokem jsem se dostal do přijímací haly, kde byla strážnice s automatickými zbraněmi. Na dvůr vedla oblouková vrata bez výplně, jen s energetickým polem. Koko objevil projektory na obou stranách, bleskově jsme položili dvě nálože a konečně spustil mnou už dávno očekávaný poplach.

Sáhl jsem po dálkovém ovládání a vyslal zakódovaný signál do ponorky. Pokud je všechno v pořádku, pozitronika okamžitě zahájí palbu na předem zaměřené cíle.

Za námi to zadunělo. Strážnice vybuchla a Koko, který byl dost blízko, použil několik pozemských velmi silných slov.

Až doposud jsme užívali jen chemických trhavin, teď ale byly uvolněny síly atomu. I když umíme stínit záření, poprvé od začátku akce jsem se začal obávat o životy Pozemšťanů...

Všechno proběhlo rychleji, než jsem si myslel. Siganský pidimužik zapracoval tak, že jsem ho musel obdivovat. Jakmile byly rozřezány plechové dveře a dole vybuchla strážnice se zbraněmi, bylo třeba jednat co nejrychleji. Čtyři Pozemšťané mi byli přímo za patami, Kapitán Monoe a seržant Umigo sebrali zbraň strážcům a já jsem měl ten Krafasův špendlík. Výkon Lemyho zbraně je daleko

pustošivější, než byste mysleli. Já to dobře věděl.

Brána na dvůr byla v troskách. Otázkou bylo, jak překonáme příštích asi třicet metrů ke kovové stěně. Nikde nebyl žádný úkryt.

„Kryjte se! Rychle!“ zazněl Lemyho hlas v mém uchu.

Nezaváhal jsem ani vteřinu, popadl Tosonta a Hefetera za límce uniforem a skočil jsem k pilíři. Venku se rozzářil oslňující hřib atomového výbuchu a vzápětí se rozpoutalo peklo. Jedna tlaková vlna stíhala druhou a halou prolétl žhavý závan.

„Pozor, ještě přijdou dva výbuchy!“ ozval se Lemy a sotva domluvil, kupolovitá stříška vnější brány se nadzvedla a roztříštila na tisíc kusů. V obličejích jsem měl najednou spoustu puchýřů. Všichni čtyři Pozemšťané ve mně viděli něco na způsob betonového sloupu obemkli rukama moje nohy i paže a schovali se za mě. Setřásl jsem ty dva, kteří mě drželi za ruce, abych sám mohl sevřít ocelový sloup. „Můžeme!“ řekl jsem konečně a vyskočil z úkrytu. „Držte se za mnou!“

Vyběhl jsem ze dvora a stačil si všimnout, že kovové zdi jsou úplně zničené a na místě střílen zejí jámy. Už jsem viděl přístav a domyslel si, že poslední střely byly jistě odpáleny z Lemyho ponorky.

Zazněly další dvě detonace a kousek od nás se zřítily pilíře visuté silnice. „Nebojte se!“ řekl jsem Pozemšťanům. „Jde o čisté nálože, neobsahují žádné radioaktivní záření!“

Viděl jsem, že Tosonto není přesvědčen o.mých slovech, ale na přesvědčování nebyl čas. Popadl jsem jednoho po druhém a naházel je do vody. S úlekem jsem si uvědomil, že jsem se nezeptal na to, jestli umějí plavat.

Peklo, rozpoutané v sídle tajné služby, se přeneslo už i do zátoky. Létaající tělesa křížovala nad hladinou a z budovy vězení vybíhaly ozbrojené postavy.

„Fajn, a co dál, Supermane?“ zeptal se Monoe.

„Koukejte už držet hubu!“ vyjel jsem na něj a viděl, jak se Umigo šklebí. Ten už jistě dávno věděl, o co tu jde.

Najednou jsem ucítil tlak na rameni a pochopil, že tam přistál Lemy. O chvíli později vypnul deflektor.

„Patrně jste nedopatřením snědl veškeré zbytky svého mozku, pane nadporučíku,“ zařval mi do ucha. „Odstrč už ty Pozemšťany víc doleva! Ponorka vyplouvá na hladinu!“

Jediným pohybem ruky jsem ty čtyři odstrčil stranou a všiml si, že tlustý Monoe šel hned ke dnu. Nejspíš neuměl dobře plavat. Sálh

jsem po něm a přidržel ho nad vodou.

Lemy zmizel ve věži ponorky. Kolem mých uší proletěl robot, jehož nadávky mi pomalu vyrazily dech, a zmizel za Krat'asem. O chvíli později se na hladině objevilo pět masek o velikosti hlavy, upevněných k trupu ponorky.

Musel jsem Pozemšťanům nasadit masky, nakonec i sobě, a ponořil jsem se. Popáleniny v obličeji mě začaly bolet, a teprve když se ohlásil Lemy, jsem si všiml, že masky s dýchacím přístrojem mají zabudovanou vysílačku.

„Všechno v pořádku, jsme v závěsu za lodí!“ řekl jsem.

„Postarej se, aby se ti tvoji Pozemšťané neztratili.“

Monoe něco vykřikl a Hefeter se smál, ale jen ponorka vyplula, Pozemšťané údivem oněměli. Opravdu bylo neskutečné, co motory tak malého plavidla, maskovaného podobou ryby, dokázaly. Po pěti minutách tři muži ztratili vědomí. Aspoň se nemohli instinktivně bránit proti vlečení. Pokud jde o zásobování kyslíkem, neměl jsem nejmenší obavy. Siganské přístroje fungují vždycky bezporuchově.

Bluesany nebylo vidět, jen slyšet. Kdesi nad námi stále zaznívala střelba. Nejspíš stříleli na ty nafukovací atrapy našich těl, které ponorka vyvrhla před odplutím.

O deset minut později jsme se dostali do podpovrchové řeky. Lemy držel ponorku tak nízko, že jsme se div neodřeli o dno a to při rychlosti nejméně třiceti kilometrů v hodině! Musel jsem dohlížet, aby se Pozemšťané nezachytili za výčnělky skalnatého dna.

Konečně jsme zastavili. Kousek před sebou jsem viděl obrysy lodi, kterou Krat'as jistě považoval za obří křižník. Zatlačil jsem na něj prstem a Lemy se dal do křiku: „Křižník se potápí! Budeš disciplinárně potrestán!“

Jen jsem si vzdychl, ale když jsem uviděl vodotěsné a pancéřované příčky, vedoucí do podmořských jeskyní, které Siganci dokázali vybudovat, přestal jsem žertovat.

Vtáhl jsem čtyři Pozemšťany do poměrně pohodlně zařízené jeskyně. Nebyl tu cítit ani tlak v uších, obvyklý v tak velké hloubce. Jen co se za námi zavřely propusti, uviděl jsem celý houf Siganců, kteří patrně chtěli překonat rekord v běhu. Něco křičeli, ale při nejlepší vůli jim nebylo rozumět.

Máchl jsem rukou proti letícímu robotu a lehl si na zem.

^ A A.

„Hrubián chrochtá!“ hlásil mi robot Koko ve služebním postoji.
„Pan nadporučík spí, rozuměl jsi?“
„Ty jsi špatně rozuměl, pane. Když člověk spí, tak je snad v klidu, ne? Tamten chrochtá.“
Nechtěl jsem se hádat. Výsadek se podařil a mně teprve teď došlo, že by bylo zhola nemožné osvobodit osmačtyřicet zajatců. Snažil jsem se nemyslet na ty, kteří zemřeli. Měl jsem dost starostí s tím, jak náš úkryt udržet v tajnosti a zásobovat všechny kyslíkem a potravinami. Kasom chrápal tak strašlivě, že jsme museli použít tlumiče zvuku. Moji bratři vysoušeli pomocí přístrojů všechny Pozemšťany; nepodařilo se nám stáhnout jim z těl promočené kombinézy. Dva lékaři mě dovedli k lůžku, na které skočil Koko. „Mám patrolovat, pane?“ zeptal se.
„Držet hlídku,“ opravil jsem ho vyčerpaně. „Koko, měl bys používat slušnější výrazy.“
„Pane, jestli je pravda co říkáš, pak se posádka ESS-1 skládá ze samých neslušných...“
„Mlč! Ani slovo!“ zahřměl jsem.
„Jak myslíš, pane,“ zakváká Koko dotčeně. „Mám teď...“
„Ven!“ nařídil jsem studeně. „Dám tě sešrotovat.“
Koko zmizel. Lehl jsem si, ale když jsem si vzpomněl na rozkaz držet tento opěrný bod do doby, než obdržím nové rozkazy, bylo mi těžko. Lord-admirál Atlan neměl nejmenší ponětí, jak je pobyt tady obtížný...

K. H. Scheer VELKÝ MALÝ MUŽ
ROMÁNY SE ŠTASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 169

Z německého originálu Die kleinen Männer von Siga,
vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig
KG

v Rastattu roku 1985, přeložila Anna Storkánová.

Vydal jako svou tisící pětistou šedesátou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Fraiss.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.